

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

MARZO/ABRIL

1980

MAREC/APRIL

EL PAPA A LAS OBRAS MISIONALES

(Del "Osservatore Romano".)

Queridos hermanos e hijos:

Siento honda satisfacción en encontrarme con los Directores nacionales de las Obras Misionales Pontificias. Sé que cada año os reunís con mons. Simon Lourdasamy, Presidente del Consejo Superior de estas Obras, para decidir la repartición de los fondos que vosotros contribuís a recaudar y que se distribuyen íntegramente a las comunidades cristianas necesitadas de ayuda. Es la primera vez que tengo la oportunidad de recibirlos y animarlos.

La obra de solidaridad que lleváis a cabo es magnífica y necesaria. Es típica de la caridad efectiva que debe reinar entre todos los miembros del Cuerpo Místico de Cristo. Es una expresión concreta de la comunión eclesial, de la que hoy se habla con grata insistencia. Encontramos ya un ejemplo de ella en la primera generación cristiana, cuando el Apóstol Pablo invitó a las Iglesias a contribuir a la colecta en favor de los "santos" de Jerusalén que pasaban entonces por una situación material crítica. Es sobre todo necesaria para continuar la evangelización con medios adecuados en las Iglesias jóvenes o en las Iglesias que sufren necesidad.

Ciertamente, el dinamismo misionero radica en las personas, animadas del Espíritu de Pentecostés, ansiosas de llevar la Buena Nueva a sus hermanos y hermanas del mundo, por la sencilla razón de que están en juego su salvación y la voluntad de Cristo. Puede existir también una vitalidad religiosa que, aun disponiendo de medios pobres, se apoya en la santidad de los evangelizadores y en la participación activa de los cristianos. Pero precisamente el verdadero celo no puede dispensarse de buscar, no el lujo y la comodidad, sino al menos una subsistencia decorosa y una justa remuneración de los obreros del Evangelio; medios catequéticos dignos de la educación, adaptada y profunda, en la fe; posibilidades de formar convenientemente a los sacerdotes, a las religiosas, a los catequistas, a las familias y a los apóstoles seculares; estructuras de coordinación pastoral que faciliten el intercambio, la reflexión, una acción concertada, una atención particular a los jóvenes, la asistencia de los indigentes, la fundación de centros de renovación espiritual, etc.

(Sigue.)

CERKEV UČI^v

Kvas svobode in miru

Misijonska dejavnost pa je tesno povezana tudi s samo človeško naravo in njenimi težnjami. Ko namreč Cerkev ljudem odkriva Kristusa, jim že s tem razodeva polno resnico o njih samih in o njihovem poklicu, saj je Kristus začetek in vzor tega prerojenega človeštva, polnega bratovske ljubezni, iskrenosti in miroljubnosti, h kakršnemu vsi težijo. Kristus in Cerkev, ki priča zanj z oznanjevanjem evangelija, sta nad posebnostmi rodu ali naroda in ju zato nikjer in nihče ne more imeti za tujca. Sam Kristus je resnica in pot, ki ju oznanjevanje evangelija odpira vsem, ko do vsakogar ušes prinese besede istega Kristusa: „Delajte pokoro in verujte evangeliju!“ (Mr 1, 15). Ker pa je vsak, ki ne veruje, že v obsodbi (prim. Jan 3, 18), so Kristusove besede obenem že besede obsodbe in m.losti, smrti in življenja. Le tako moremo namreč pristopiti k novemu življenju, da staremu zadamo smrt, kar velja najprej glede oseb, velja pa tudi o raznih dobrinah tega sveta, ki jih obenem označuje človekov greh in božji blagoslov, „zakaj vsi so grešili in so brez božje slave“ (Rimlj 3, 23). Nihče se ne more sam in s svojimi močmi rešiti greha, nihče se ne more popolnoma oprostiti svoje slabosti, osamljenosti in suženjstva; vsi namreč potrebujejo zgleda učitelja, odrešenika, zvelčarja in oživjalca Kristusa. Res je bil evangelij tudi v časnini zgodovini človeštva kvas svobode in napredka in je še vedno kvas bratstva, edinosti in miru. Ne slavijo zato verniki zastoj Kristusa kot „pričakovanje narodov in svojega rešitelja“.

Koncilski odlok
o misijonski dejavnosti Cerkve

SIMON IZ CIRENE

SLOVO

Božič leta 1938. je škof Gnidovec preživel v delu. A delal je težko. Vse življenje je bil šibek, pogosto ga je bolela glava. Neštetokrat so ga zalotili, kako je z obema rokama stiskal glavo. V mesečni agoniji so zdravniki ugibali, kaj bi bilo. Najbolj verjetno tumor.

Že v Skoplju se je začela njegova zadnja postaja. Svojemu najbolj zaupnemu sobratu in duhovnemu voditelju Plantariču je zaupal več stvari, pa izven spovedi, prav z namenom, da bi jih lahko uporabil. Kot bi hotel pred odhodom sam nase vreči senco, za katero bodo mogli grabiti hudičevi advokati, ko bodo brskali po Gnidovčevih slabostih.

„Zdaj vam bom nekaj povedal, kar lahko poveste tudi drugim. Vsa moja svetost, ki se je o njej toliko govorilo, je bila gola hinavščina. Molil sem res veliko in rad. Zdaj niti moliti ne morem.“

Imel je toliko moči, da je našteval vse svoje slabosti, s katerimi bi podprl trditev, da je bila vse skupaj hinavska komedija.

„Bil sem požrešen“. Plantarič je gledal pred seboj okostnjak. Milo se mu je storilo, ko je gledal tega izmučenega in izpostenega trpina, ki ga tre misel: bil sem požrešen. Nič ni pomagalo, če je prigovarjal: nasprotno, premalo ste jedli, zato ste oslabei.

Pa pohujšanje! Plantarič — kot drugi — je vedel za njegovo preobčutljivost in sramežljivost. Prav zato, da ne bi dajal „pohujšanja“, na poti ni jedel, da mu ni bilo treba iskati neprimernih stranišč, če so sploh obstajala. Zato si je nakopal ne le preutrujenost, ampak tudi hemoroide in čez mero so ga mučili vetrovi. To je bilo tisto pohujšanje. Človek se čudi, da mož s toliko izobrazbo nazadnje obtiči pri tako malenkostnih telesnih marnjah. A tak je bil. In ni znal biti drugačen kot preobziren, preobčutljiv. To je bil njegov velik križ in pokora. Zdaj se je to spremenilo v „pohujšanje“.

Tako sta šla od očitka do očitka. Ko se je Plantariču zdelo, da je izpodbil enega za drugim, je ubogi mož zakričal: „Jaz ne bom nikoli zveličan!“ Planil je v jok. In to je bilo redko, redko.

V življenju svetnikov to ni nič novega. Take stiske so okušali mnogi svetniki, ne samo mojster „noči“ Janez od Križa, Gnidovčev zgleđ. Med njimi je tudi veseli Frančišek Asiški. Tudi on je stal pred peklom in gledal vse razdejanje svojega ubogega jaza. A njegov vihar je šel pred smrtjo mimo in je potem, ko so se razpodili oblaki, slep zapel svojo vekotrajno „sončno pesem“.

Mala Terezija, ki jo še danes mnogi imajo za čudežnega otroka milosti, je v zadnjih mesecih svojega življenja preživljala tako krizo vere, da je bolj od nje hiralala kot od bolezni. Najnovejši življenjepisi so šele odkrili pristno Terezijo, ki je prav tako bolj sledila Janezu od Križa kot svoji ustanoviteljici Veliki Tereziji. Ostala ji je končno le

še ena beseda: V krčih noči vere in nevere je pogledala na križ — zadnji pogled — in zašepetala: ljubim te. Nagnila je glavo in umrla.

V Skoplju je bilo jasno: Gnidovec mora na oddih. O tem ga je zlahka prepričal g. Plantarič. Obljubili so mu, da bodo vse poskrbeli in da bo šlo delo naprej. Saj to je bila tista njegova skrb: duše. Koliko jih je še čakalo in še ni mogel k vsem. Zdaj mora na oddih.

Ni vedel, pač pa verjetno slutil, da je slovo. Slovo od njegove ogromne škofije, ki jo je prekrizžaril, blagoslavljal, zanjo umiral in molil. Nič romantike. Frančiška so ustavili na poti proti Porciunkuli. Obrnili so ga proti Asisiju. Kot je bilo vse njegovo življenje polno čudovite romantike, tako je bilo to slovo: zbogom, Asisi! Negove slepe oči so gledale zidove, kjer je kot fant veseljačil, kjer se je srčal z Gospodom in se mu predal, postal v svojem lastnem mestu berač z očetova sramota, za duše, ki so iskale Boga, pa magnet.

Na železniški postaji — takrat brez vsake romantike, pred vlakom, tudi brez vsake romantike je ubogi Gnidovec zmozel samo eno besedo: molite! Odpeljal se je z zbegano dušo.

Seveda ne bomo nikdar odkrili, kaj se je dogajalo v Gnidovcu. Kdor pozna to mučno vožnjo iz Skoplja v Ljubljano in si predstavlja moža izmozganega, z glavobolom, z zlomljenim telesom in še bolj razdejano dušo, si lahko predstavlja — niti to ne: more samo slutiti, kakšna je bila ta vožnja. Kakor dirka v prepad.

Janez od Križa nam morda more odgrniti nekaj zavese v tako stanje človeka, ki se je pisal Janez Frančišek Gnidovec in je bil sin sv. Vincencija in skopljanski škof.

„Da se odstrani rja navezanosti, ki je še v središču duše, je nekako potrebno, da se duša sama razdre in uniči. Kot zlato mora skozi topilnico. S temi preskušnjami Bog dušo globoko poniža, da jo tako pripravni na veliko povišanje, ki jo čaka. Pogled na njeno notranjo nevrednost postane včasih tako oster, da duša vidi, kako se pred njo odpira pekel, da jo za vedno požre. O takih dušah bi lahko rekli, da dobesedno „žive gredo v pekel.“ Duša, ki je tako tukaj očiščena, zato ne pride v kraj očiščevanja v drugem življenju, oziroma se tam nič ne ustavi. In ena ura tega trpljenja v življenju je veliko bolj uspešna kot več ur očiščevanja po smrti. Ker duša vidi, kako je uboga, ne more verjeti, da bi jo Bog mogel imeti rad tedaj ali kadarkoli. V njej ni nič drugega, kot tisto, kar jo navdaja z brezupnim strahom pred Bogom in vsemi stvarmi. Trpi tudi, ker v sebi sami vidi vzroke, zaradi katerih jo je upravičeno zapustil On, katerega tako strastno ljubi in po njem hrepeni.“

Kakšno slovo!

Duša je bila polna suhote, ni mogel moliti, že dolgo ni mogel brati, ker so ga bolele oči, ni mogel zapeti sončne pesmi, mogel je le eno in to je neprestano ponavljal: Moj Bog in moj Gospod! Kaj ni to odgovor na stisko, krik iz razrvane duše, kot je bil iz podobne ali enake stiske Terezijin: ljubim?

Pot je morala biti dolga. Prišel je v Ljubljano zlomljen.

BENGALSKI NIKODEMI

P. JOŽE CUKALE, S.J., BENGALIJA

Pred štirimi dnevi so me poklicali k bolniku zjutraj na vse zgodaj. To pot je bil na smrtni postelji naš prijatelj Sisir Bosu, pri katerem smo pred par leti sedeli in pili čaj z obiskovalcem uredništva KM.

Našel sem ga manj kot napol pri zavesti. Naročil je svojim snaham, naj me pokličejo, kadar bo oslabel. Sosedje so napeto poslušali, ko sem mu šepetal na uho molitve. Odgovarjal je, pa nerazločno. A dovolj, da sem mu mogel podeliti odvezo, čeprav ga nisem krstil z vodo. Suponiral sem krst želja. Zdravnik je neprespan ždel v samotnem kotu in pil skodelico mleka. Sisirova žena, bolna na srcu je počivala na blazinah poleg moža. Jaz pa sem sedel pri zglavju in končaval svojo jutranjo meditacijo, ko je sonce prišlo liti svoje prve žarke na blazine na temo „Glejte, že sonce zahaja“... Potem sem odšel.

Po kosilu me spet pokličejo. Poslali so rikšo, da me pripelje s prošnjo, naj pridem, ker je Sisir... Vedel sem, da je umrl, čeprav Hindu ne bo izrekel te besede, ker zanj pomeni konec brez povratka, uničenje jaz-a. Bilo je ljudi več ko petdeset in še so prihajali od vsepovsod. Umaknili so se v špalir. Domači so me vodili k postelji. Žalost na obrazu se je spremenila v začudenje, v nek strah pred uganko.

Odločno sem spregovoril besede Cerkve: Mir tej hiši in vsem, ki v njej prebivajo! Poklical sem angele za varstvo in poklical prijatelj po imenu vprašujoč ga, ali si zares odšel? Takrat so se oči mnogih napolnile s solzami in tudi meni se je ustavila beseda sredi grla. Potem sem jim povedal, da je prijatelj vstopil pred božje Usmiljenje in da je naša dolžnost, da zanj molimo. Povedal sem jim, da je prijatelj obesil veliko sliko Kristusa na verando in izpričal, kaj mu pomeni On, ki je prišel ponj, ki je govoril, kot nihče ni spregovoril prej: Jaz sem Pot. Resnica, življenje. Nišče ne more vstopiti na breg sreče razen po Njem.

Hvaležen sem bil Bogu in vesel, da mi je dal priliko spregovoriti izbrani družbi v posebnih okoliščinah. Po Kaurapukurju se je raznesla novica, da je misijonar sprejel g. Bosu-ja v Cerkev in da je bil umrl kot kristjan. Sosega hindujka je prišla k meni, pa sem jo zagotovil, da prijatelja nisem krstil, pač pa da verujem, da ga je Kristus sprejel, ker je ljubil Njega in skrbel za reveže po Kaurapukurju.

— — —

Snoči je prišla skupina ljudi iz Aliporja gledat našo cerkev. Porabim priliko in čeprav so me ljudje čakali, stopim za njimi. Na koncu se mi je približal vodja božjepotnikov in me vprašal, če sem jaz prijatelj Sisir Bosu-ja.

„Škoda da nimate malo več časa, tako rad bi začel pogovor z Vami. Študiral sem na škotskem kolegiju v Kalkuti in to je naša družina. Jaz sem rojen v družini hindov, pa sem s hinduizmom opravil. Mislim, da

za zmerom. Občudujem krščanstvo. Slutim, da ima bodočnost le vaša religija, ker je religija socialnih delavcev...“

„Še dolgo ne! Socialno delo je le nekaj okusnega sadja z drevesa. Naše bistvo je Kristus in Njegova beseda. Bog, ki je postal človek, da bi človeka dvignil na stopnjo božanstva.“

„Vesel sem Vaše izjave. Hočem biti človek, popolnoma človek in ne lutka, s katero se bogovi igrajo in jo mečejo v morje tisoč predpisov. Kristus zame marsikaj pomeni. Alj bi mogel postati kristjan, ne da bi postal član institucije, ki se imenuje Cerkev?“

„Prijatelj, Vi ste po srcu že eden Njegovih. Gotovo pa, da niste daleč od Njegovega kraljestva.“ Medtem so ljudje prišli, in da me ne bi predolgo čakali, me je znanec poprosil, naj rezerviram nekaj več časa za pogovor, ki je postajal zanimiv, kjer so tudi njegova žena in ostali posegli vmes. To je bil eden mnogih Nikodemov, ki bi radi segli globlje in odkrili skrivnost kraljestva. Ali ne bi podvojili molitve s konkretno prošnjo: PRIDI K NAM TVOJE KRALJESTVO?

OPROSTI, SESTRA V KRISTUSU!

(Častiti sestri Jožefini Zupančič, ki je bila odšla v smeri nebes poleti 1979, iz Zahodne Japonske, potem ko me je zaman prosila, da bi jo šel vsaj še enkrat obiskat.)

Še zmeraj zdaj pa zdaj ozrem se k durim,
kot da bo vsak trenutek pismonoša
prišel in Tvoja ljubka, drobna roka
bo segla v mojo, ljubezniva, z žulji,

v pozdrav rojaku, da se ne utruji,
in s tiho prošnjo, da še v Kot Zahoda
vsaj énkrate pride po slovensko romat —
„če danes ne, gospod, pa prosim jutri...“

O, sestra v Kristusu, kako je tiho!
Le voda z žleba piše čas na tlak.
Tvoj bor ob grobu čaka bele rože.

Oprosti! Tudi s pesmijo sem pozen.
A tam, kjer zdaj si Ti, je že pomlad.
Tvoj križ z menoj se je razcvel v plačilo.

o. Vladimir Kos

POGOVOR S STANKOM ROZMANOM

P. JOŽE GROŠELJ S.J., Zambija

Očeta Stanka Rozmana bravci KM že precej dobro poznajo. Saj se je oglašal že v času svojega prvega bivanja v Zambiji, še bolj zvesto se pa oglašča, odkar se je pred dvema letoma vrnil v Zambijo kot duhovnik. Med drugim je intervjuval že celo vrsto naših misijonarjev. Zato je že čas, da tudi njega samega in njegovo delo predstavim bralcem KM.

Oče Stanko, bi nam najprej povedal, odkod si doma?

Rodil sem se v Kovorju na Gorenjskem, leta 1942. Tam sem ostal vse do mature na kranjski gimnaziji...

...ko si se odločil za duhovniški poklic?

Pravzaprav sem se odločil že prej, tam nekje po drugi gimnaziji. Kar naenkrat se me je polastila želja, da pojdem v samostan. Željo sem zaupal svojemu spovedniku, ki me je takoj vprašal, v kateri red bi rad vstopil. Brez obotavljanja sem rekel: „K jezuitom“. Tu je moral imeti sam Bog prst zraven, kajti jezuite sem poznal le po imenu. Seveda pa sem se potem kmalu seznanil z njimi in jih tudi obiskoval na Bogenšperku, kjer sem se veliko pogovarjal zlasti s patrom Berdenom in patrom Vrtovcem. Po maturi pa sem se jim pridružil.

„Stopiti v Družbo Jezusovo pomeni videti svet.“ Bi lahko vsaj na kratko omenil, kod vse te je vodila pot po tvojem vstopu v samostan?

V novicijat sem vstopil v Zagrebu, odkoder sem po enem letu odšel k vojakom v Makedonijo. Ko sem se vrnil v novicijat, je bil ravno ustanovljen samostojni slovenski novicijat v Mariboru in tako pripadam tistemu rodu slovenskih jezuitov, ki je prinesel stare tradicije v novi novicijat. Po končanem novicijatu sem študiral filozofijo, seveda spet v Zagrebu. Potem sem odšel na pot v Zambijo.

Kdaj si se pa odločil za misijone?

Ko sem bil v filozofiji v Zagrebu, nas je obiskal naš prvi zambijski misijonar, Radko Rudež. Ko je govoril misijonskemu krožku, je opazil, da ga nekam svetlo gledam. Zapičil je svoje oko vame in mi rekel: „Boš kar ti vodil tole dopisovanje z mano!“ Sprejel sem in tako sem sčasoma vse več mislil na misijone. Prej je bila moja želja oditi na Kitajsko. Ker pa je bila tista želja, žal, neuresničljiva, sem se končno odločil za Zambijo. Ker so bili moji predstojniki za to, sem po končani filozofiji zapustil domovino.

Si znal angleško?

Sem, pa ne dovolj. Zato sem šel za nekaj mesecev v Anglijo, kjer sem užival gostoljubje Rehbergerjeve družine in sploh vse slovenske skupnosti v Bedfordu. Od tam sem končno letel v Zambijo, kamor sem prispel na dan Lurške Matere Božje leta 1968.

V Zambiji si se najprej lotil učenja domačega jezika?

Res je. Za silo sem se v treh mesecih naučil činjandže jezika. Po-

P. Stanko Rozman S.J. z ministranti v Karendi.

tem sem pa pučeval v malem semenišču v Mpimi. In sicer latinščino, zemljepis in telovadbo. Vse zambijsko izkustvo je bilo zelo pomembno za mojo rast in ko sem pozneje študiral bogoslovje, sem imel pred očmi potrebe zambijske cerkve.

Kje si pa študiral?

V Torontu, v Kanadi, od leta 1970 do 1974. Doma sem bil medtem dvakrat. Prvič, ko mi je po prvem letniku umrl oče in sem odšel na pogreb, drugič pa dve leti pozneje, ko me je ljubljanski nadškof Jože Pogačnik — moj kovorski rojak in sorodnik — posvetil za duhovnika. Za nekoliko dlje pa sem se vrnil v Slovenijo po končani teologiji, ko sem bil nameščen najprej za kaplana, pozneje pa za župnijskega upravitelja v župniji Brezje v Mariboru. Tam pravijo, da sem si postavil trajen spomenik s tem, da sem organiziral nakup treh novih zvonov. Po dveh letih pa sem se poslovil od Brezja in odšel v „tretjo probacijo“ (zadnje leto jezuitske vzgoje) v Spokane, ZDA.

In končno si se vrnil v Zambijo?

Da, jeseni leta 1977. Spremljal me je slovenski jezuitski provincial Marijan šef, ki je sem priletel na obisk.

Si našel Zambijo zelo spremenjeno?

Precej. Ves utrip življenja se mi zdi tokrat bolj sproščen, bolj afriški in manj angleški. Tudi odnos do Evropejcev je zdaj bolj sproščen in manj nestrpnosti. V malem semenišču Mpima so šli dijaki na stavko in so nosili napise: „Američani, pojdite domov!“ Zdi se mi, da zdaj kaj takega ni več mogoče. Tudi naši misijonarji so se medtem

lepo uveljavili in vsak izmed njih lahko s ponosom gleda nazaj na svoje delo.

In kaj si delal po prihodu v Zambijo?

Prve mesece sem bil za kaplana v Chelstonu pri očetu Tomažinu. Že takoj drugi dan po prihodu sem maševal v činjandža jeziku — in ljudje so me baje celo razumeli. Na dan Nedolžnih otrok, leta 1977, pa sem prišel v Mumbwo, kjer sem še zdaj. Najprej sem sedem mesecev kaplanoval pri poljskem patru Ladislavu Gongolskem, potem pa so mi zaupali upravo župnije. Letos spomladi sem dobil pomočnika v hrvaškem patru Ivanu Gerovcu, upam pa, da se nama bo v kratkem pridružil še kanadski brat, tako da bomo v bodoče vozili v troje.

Zdi se mi, da je Mumbwa razmeroma mlada župnija. Se motim?

Župnija v Mumbwi je res še mlada. Ves okraj je bil svojčas nekak rezervat metodistov, ki katoličanov niso radi pustili blizu. Kolonijalna vlada je ravnala s tem področjem, kot nekakim rezervatom stare kulture, kjer naj se ne bi nič spremenilo ali razvilo, ampak bi antropologi lahko v miru študirali stare tradicije. Zato je vse področje tudi za zambijske razmere še precej zaostalo.

No, katoličani so končno le prišli blizu in leta 1953 ustanovili župnijo v kraju Karendu. Poleg cerkve so zgradili še novicijjat za sestre in gospodinjsko šolo. Vendar se je sčasoma pokazalo, da kraj ni primeren središče za župnijo, in misijon se je polagoma začel seliti v Mumbwo, ki je politično in gospodarsko središče teh krajev. Najprej so prišle sestre z gospodinjsko šolo, leta 1969 pa je sledila še župnija. Za prvim župnikom, ki je bil hrvaški jezuit (Ivan Cindori), se je zvrstilo še več duhovnikov, med njimi tudi bivši lusaški nadškof Adam Kozłowiecki. Novo cerkev in misijonsko hišo je zgradil hrvaški jezuitski brat Ilija Dilber z darovi hrvaških vernikov. Leta 1975 je bila posvečena v čast Kristusu Kralju.

Razdalje v tem delu Zambije so precejšnje. Torej mora biti fara kar precej velika?

Res je velika. V začetku mojega bivanja tu sem mislil in tudi pisal, da je večja od ljubljanske nadškofije, zdaj, po podrobnejšem preučevanju, pa sem prišel do zaključka, da je teritorialno večja od cele Slovenije.

Potem imaš kar precej daleč do sosedov?

Do najbližjega imam 140 km, do najoddaljenjšega pa bi imel nekaj sto km — če bi mogel tja. Pa ne morem, ker so vmes neprehodna močvirja. Na severovzhodu je najbližje od sosednjih župnijskih središč, toda tista župnija je zdaj brez duhovnika in ljudje so me že prosili, da bi se od časa do časa oglasil pri njih. Do Lusake, kamor me večkrat pot zanese, imam 160 km.

Pri takih razdaljah moraš imeti tudi precej podružnic?

Redno vsak mesec obiščeva s p. Ivanom petnajst podružnic, pet

drugih pa kakor Bog da. Je pa na področju petdeset osnovnih šol in zato petdeset možnih podružnic.

Verjetno si želiš še več sodelavcev?

Seveda. Kot rečeno, je župnija večja od Slovenije, v Sloveniji pa imamo vsaj sedemsto duhovnikov. No, toliko bi jih v Mumbwi zaenkrat še ne potrebovali. Če bi nas bilo pa deset, bi pa imeli vsi dovolj dela.

Dve leti si bil na slovenski župniji in zdaj dve leti na zambijski. Si opazil kake podobnosti med njima?

Pa ne malo. Vedno bolj spoznavam, kako smo si ljudje v bistvu zelo podobni, ne glede na kulturo ali raso. Pa tudi ni čudno, saj smo otroci istega Očeta. Šo pa tudi različki. V Mariboru smo vsi govorili en sam, slovenski jezik in v glavnem tudi isto narečje. Tukaj pa imam v fari kar sedem glavnih jezikov, ne narečij.

Pa vse govoriš?

Vse poslušam. Govorim pa enega, činjandža. V liturgiji uporabljam še angleščino in tri domače jezike. Sicer sem pa o tukajšnjem jezikovnem Babilonu že pisal in sem se marsikomu že lahko zasmilil. Bralci KM so pa tudi o tem že brali. Omenim naj še, da je misijonarjenje tukaj v nekem oziru šele na prvi stopnji: Ljudje še ne čutijo velike potrebe po sodelovanju v župnijskem življenju. Prav tako delavniška maša še nima pravega odziva. V tem je verjetno največji razloček med Mumwo in staro krščansko faro, kot je na primer Brezje v Mariboru.

Kaj pa, če Brezjani zato tako radi hodijo v cerkev, ker jih vabijo lepi novi zvonovi? Mogoče bi zvonovi zbudili tudi Mumwo?

Mogoče. Zvonov res še nimamo. Pa bi jih ljudje zelo radi imeli, vsaj enega. Čeprav je Zambija dežela bakra, zvonov vendarle še ne delajo. Z ljudmi sem se „pogodil“ takole: „če boste vi zbrali tri tisoč dolarjev za zvonove, bom jaz primaknil enega tisočaka. In zdaj počasi zbirajo. Seveda pa bo treba zvon uvoziti iz Evrope.

Pa upaš, da ti bo v Evropi kdo pomagal do zvonov za Mumwo?

Upam. Znano je, da je g. Ignac škoda s pomočjo radovljiške dekanije priskrbel zvonove za matersko in chelstonsko cerkev, ko sta jih potrebovala oče Kokalj in oče Tomažin. Upam, da radovljiška dekanija ni edina na Slovenskem, ki ima velikodušne ljudi. Ker KM žal ne prihajajo v vse slovenske domove, se obračam s prošnjo predvsem na slovenske župnije na Koroškem in Goriškem. Se ne bi med njimi našla ena, ki bi Mumbwi podarila zvon? Ali pa vsaj prispevala, da ga kupimo?

Ko ljudje pridejo v misijone, večkrat odkrijejo v sebi kake prav posebne darove. Tako je na primer oče Tomažin odkril, da ima prav poseben talent za zidanje, in je sklenil, da ga ne bo zakopal. Si ti že odkril, kaj je tvoj poseben talent?

Nisem ga še. Se mi pa dozdeva, kje naj bi bil. Zdi se mi, da sem poklican, da pospešujem edinost med misijonarji in edinost med ljudmi različnih plemen. Oba problema sta precej pereča. Misijonarji pripadamo tako mnogim in različnim narodnostim, da se bomo le s težavo

Cerkev v Mumbwi, kjer župnikuje p. Stanko Rozman, ki ga vidimo na spodnji sliki z družino in pred kočo voditelja misijonske podružnice.

kdaž zlili v enotno moštvo, in vendar moramo doseči prav to, če hočemo res pričevati za Kristusa. Prav tako so nesoglasja med dvainšedesetimi zambijskimi plemeni še vedno živa in stare rane iz predkolonialne dobe še niso zaceljene. Privesti ta ljudstva skupaj, da bi se sprejeli kot bratje, je moja velika želja.

Kaj pa na bolj posvetni, gospodarski ravni, si tudi tam odkriš kakšen talent?

O, tu pa gotovo misliš na mojo ljubezen do vrta. Veš, to sem pa prinesel že od doma. Doma smo imeli vrt in jaz sem rad pomagal starešemu pri delu. Tukaj se je pa ta ljubezen dopolnila še z željo državnih in cerkvenih oblasti, da damo ljudem zgled in jih navdušimo za vrtarstvo, sadjarstvo in poljedelstvo na sploh. Poleg tega je pa vrt pomemben tudi za našo prehrano, saj pridelamo doma vse sadje in povrtnino. Če je vode dovolj, lahko pridelaj karkoli, v kateremkoli letnem času. Seveda je večji del leta treba zalivati. Zato imamo tudi najetega delavca, ki skrbi za to. Letošnje poletje pa smo se znašli pred precejšnjim problemom, ko je kar naenkrat zmanjkalo vode. Morali smo položiti štiristo metrov novih cevi in zdaj, hvala Bogu, imamo vode na pretek.

Pri tvojem občevanju z ljudmi in še posebno pri liturgiji in pridiganju, sem opazil neko posebno sproščenost, kombinirano s slovesno počasnostjo. Premišljuješ, ali je to že v tvojem značaju ali pa si si to privzel kot metodo?

Zambijske pesmi so polne ponavljanja. Pozdravljanje je dolgo in slovesno. Zambijci se nikoli ne razvejijo. Vse to je v njihovem značaju in temu se moramo prilagoditi. Hitrih pozdravov mimogrede ne cenijo. Tudi visokodonečih pridig nimajo radi. Zato si moramo vzeti tudi mi časa za pozdravljanje. Tudi mi moramo ponoviti važne točke in jim s tem dati veljavo. Obvladati moramo svojo naglico in nervoznost, kajti ti dve lastnosti nista cenjeni. Tako vsaj me je naučilo moje dosedanje izkustvo.

Imaš kakšne načrte za prihodnost?

Nič kaj prav posebnega. Rad bi, da bi za vse podvige prišle pobude od ljudi samih. Ker le tako lahko pričakujemo, da bodo ljudje sami prispevali v delu in denarju in potem tisto tudi znali ceniti. Ena od takih pobud je cerkev v Nangoni, ki bo stala ob glavni cesti proti Lusaki. Služila bo kar štirim podružnicam. Obenem pa cerkev že s samim obstojem tudi pridiga mimoidočim. Cerkev bo posvečena svetemu Jožefu. Graditi jo bodo pomagali hrvaški dobrotniki. Gradnjo pa vodi brat Ilija Dilber. Drugo leto bo, upamo, že zgrajena. Ob cerkvi bomo nastanili katehista, ki bo poskušal ljudi povezati okoli novega središča. Lahko računamo, da bo prej ali slej tam nastala nova župnija.

Še kaj?

Vsem misijonskim prijateljem po svetu se iskreno priporočam v molitev.

Pogovarjal se je p. Jože Grošelj S.J.

ZLATI JUBILEJ V MISIJONIH

S. Marija Frančiška Novak OSU, Tajska

V nedeljo 15. julija je bila misijonska šola Regina Coeli, Chiangmai, vsa praznično razpoložena. Tri uršulinske sestre so praznovale 50-letnico prihoda v misijone: Irka Sr. Gemma Feeney in Francozinja Sr. Marie Veronique Poutrain sta prišli v Mater Dei, Bangkok, že junija 1929 in Sr. Gertrude le Clair iz Kanade je skoro istočasno prispela v uršulinski misijon v Swataw-u na južnem Kitajskem. Božja Previdnost je hotela, da sta irska in francoska misijonarka posvetili skoro vse svoje misijonsko vzgojno prizadevanje mladini v Mater Dei, Bangkok in Regina Coeli, Chiangmai. 86-letna M. Gemma, prav kot naša misijonarkapionirka Ksaverija Pirc, še tako vztrajno deluje in poučuje tu v Regina Coeli in še na kakih 6 km oddaljenem katoliškem univerzitetnem centru, kamor se vozi vsak dan. M. Véronique, že tudi na drugi strani svojih 70-ih, si je pred leti zlomila nogo v kolku, trpi od slabe cirkulacije v nogah in ušesa ji niso več poslušna, vendar sva do zadnjega še skupaj hodili poučevat francoščino v kolegij šolskih bratov, kjer naše učenke zdaj končujejo višjo gimnazijo. Ima še v skrbi veliko lepo šolsko knjižnico in katehetski in etični pouk. Najmanjša in najdrobnejša med tremi je preživela dobrih 20 let svojega mladega misijonskega življenja na Kitajskem, dokler novi režim misijonarjev ni odslo-

Tri jubilatke med našima misijonarkama s. Frančiško Novak (levo) in s. Ksaverijo Pirc (desno). Pred njimi v poročilu omenjeni „phan“.

vil l. 1951. Potem je prišla v Bangkok, kjer je našla toliko Kitajcev in Kitajk — poleg tajskih, željnih vzgoje in pouka po krščanskih načelih, da je ostala kar tu in ni sledila našim sestram, ko so odprle novo postojanko v Hwalien-u na Formozi l. 1954.

To so res trije lepi vzori naše mednarodne uršulinske misijonske skupnosti!

Duhovniki, redovniki, redovnice, nekdanje učenke, prijatelji, dobrotniki so bili povabljeni na ta Zlati Jubilej in so se radi volje odzvali. M. Gertrude je prišla iz Bangkoka s skupino naših Sester, med njimi naša M. Ksaverija, ki se je korajžno vozila z autobusom dobrih 9 ur, prav kot druge, mlade ali vsaj mnogo mlajše.

Sv. mašo v naši kapeli je daroval sam Chiangmai-ski škof msgr. Robert Rahte Bamruntrakul, obdan od misijonarjev in domačega g. župnika.

Po sv. maši je sledila za vse slovesnost v šolski dvorani. Vse je bilo v pristno tajskem stilu; naše učiteljice so prevzele vso organizacijo.

Tri jubilatke so posedli na oder, obdane od sosester, tajskih in misijonark.

Uvodni pozdrav je bil v tajski poeziji, ki je prijetno ritmična. Spremljala jo je tajska glazba in tajski ples.

Tajska starka s kratko ostrizenimi lasmi, v narodni noši iz tajske svile — stara mama ene naših učiteljic, znana po svoji dobroti in plemenitosti — se je vljudno, ponižno približala jubilatkam in drugi za drugo privezala na levo roko bel trak, dvakrat okrog je šla bela nit, znak tajskega spoštovanja in hvaležnosti.

Učiteljice in nekdanje učenke so se ji pridružile na odru in prinesle jubilatkam veliko košaro „phan“, to je srebrni krožnik s stojalom, polnim cvetja. Nemogoče je bilo reči, kakšno je bilo to vendar sveže cvetje. Za take prilike cvetne liste „oskubijo“, jih primerno zgubajo in enega za drugim nataknejo na tanke nežne paličice iz bambusa. Te vejice potem umetniško razvrste med zelenjem, ki je že v košari. Tako umetno sestavljeno cvetje je za Tajce izraz večjega spoštovanja in vdanosti kot naravno cvetje. Belo cvetje je za višje goste, pisano pomeni radost in veselje med enakimi.

Sledila je vesela tajska pesem, ki so se ji mnoge nekdanje učenke pridružile, in nato tajsko kosilo, ki so ga pripravile naše učiteljice za vse goste. Kako lepo srečanje za naše tri staroste — jubilatke, njihove sestre, pa tudi za vse druge navzoče in še prav posebno za nekdanje učenke. Te se kar niso mogle dosti pogovoriti, ne samo s svojimi nekdanjimi „materami“ in vzgojiteljicami, ampak zlasti tudi med seboj, saj taka srečanja v tako obilnem številu so redka in dragocena za vse.

SERVIAM — „Služila bom“ je naše geslo že toliko let in morda nikoli bolj na mestu kot v današnjem času in okoliščinah.

Naše nekdanje in sedanje učenke, njih starši, učiteljice vedo ali pa vsaj slutijo, KOMU me služimo: velikemu Gospodarju veseljstva.

AZIJSKE MISIJONARJE SEM OBISKAL

L. L. C.M.

SAM NAPREJ – NA JAVO K S. DEODATI HOČEVAR O.S.U.

Pri salezijancih v Bangkoku je bila noč prekratka. Po maši in zajtrku naju pridejo iskat z zavodskim malim avtobusom tri sestre uršulinke, da naju pospremijo na letališče in se poslovijo od obeh obiskovalcev: s. Ksaverija Pirc, s. Frančiška Novak in neka madžarska sestra, ki bo tudi čez nekaj tednov odpotovala na delo drugam — v Avstralijo.

No, pa so se sestre poslovile samo — od mene. Že sva oddajala prtljago, da jo odpeljejo na avion, in urejala formalnosti. Pri meni je šlo gladko, pri br. Kešpretu se je pa zataknilo. Že preje mi je bil pravil, da za Javo ne potrebuje vizuma, zato ga ni imel. A to verjetno velja za indijske državljane, dočim je br. Kešpret potoval kot jugoslovanski državljan in kot tak bi moral imeti dovoljenje za vstop v —protikomunistično Indonezijo, se pravi: vizum. Zaman je dopovedoval uradnici, da on, ki deluje v Indiji, ne potrebuje vizuma, zaman je uradnica brskala po knjigi z vsemi zadevnimi določbami... br. Kešpret ni mogel na avion za Indonezijo. To je bilo ne le zanj, še bolj za mene kot strela z jasnega neba. Tako dragoceno in zaželeno spremstvo dragega brata Kešpreta s poznanjem angleščine in s filmsko kamero je bilo končano, sam bom moral iti naprej in tudi filmanja bo konec... S. Novak je izrekla misel, naj bi šel br. Kešpret vsaj v Hongkong, kjer bi se kasneje, ko bi jaz opravil v Indoneziji, spet sešla. A kaj, ko pa iz Hongkonga spet ne bi mogel naprej z menoj na Formozo... Če bi bilo tedaj malo več časa za premislek in bi se od novega neprijetnega zapleta mojega potovanja malo pomiril, bi morda celo sprejel to možnost, da bi se s spremljevalcem v nadaljnjem potovanju spet lovila, kot sva se v začetku. A bili smo na letališču, ko je bilo treba oditi na letalo, in v tisti nervozi nisem bil zmožen treznega premisleka. Če danes gledam nazaj in pomislim, koliko prelepih salezijanskih ustanov bi br. Kešpret mogel v Hong Kongu obiskati z menoj v spremstvu sobrata Pavlina, mi je resnično žal, da nisem pograbil za idejo s. Frančiške Novak, saj bi s tem požrtvovalnemu spremljevalcu morda naredil veselje ob zaključku najinega potovanja. Tako smo pa ukrepali v naglici. Brat Kešpret mi je izročil vse posnete in nerazvite filme ter fotonegative, in nič kaj veselo smo se poslovili. Podal sem dobrim misijonarkam roko, nekam trpko sem se poslovil od spremljevalca in stopil k izhodu na avion, spet sam na še dolgo pot... Kasneje mi je br. Kešpret v pismu sporočil, da so ga misijonarke odvedle seboj in mu omogočile še lepe dni v tajski deželi, nakar se je vrnil v Madras, kjer ga je delo že težko pričakovalo.

Letalo je bilo neke tajske družbe, najbrže državne. Letimo nad Singapurjem, skozi okence opazujem krasno mesto z nebotačniki, jezeri, zalivi. Pristanemo, nekateri potniki izstopijo in vstopijo novi. Spet se dvignemo in odletimo proti otoku Javi, pač najvažnejšemu vse Indonezije. Postrežba na letalu odlična, morda nikjer drugje nisem doživel take fineše. Vsaka potnica je na primer prejela v dar šopek orhidej; dežela Taj in Java sta znani kot deželi tega prekrasnega, dragocenega cvetja. Kmalu se približamo obali otoka in glavnemu mestu te dežele Djakarti, otoku Javi. Na letališču, ki je razmeroma majhno, a čudovito čisto in urejeno, gre vse lepo od rok. Naletim na mladega Nemca, ki mi nekaj tolmači. Sploh je med potniki veliko Nemcev ali nemško govorečih Holandcev, in zanimivo, celo na letalu je bilo besedilo jedilnega lista in drugih papirjev ne le v javanščini in angleščini, ampak še v tretjem jeziku: nemščini.

Kar zlahka dobim taksi in šoferju pokažem naslov zavoda s. Deodate. Taksist takoj ve, kam. Drviva proti mestu. Vreme je bolj deževno in razmeroma hladno. Cesta lepo asfaltirana, ob njej tipična bivališča tega otoka. A kmalu sva sredi mesta Djakarte, o katerem mirno lahko rečem, da je prelepo, urejeno in čisto, kakor so le najlepša mesta po Evropi. Prav tedaj je bilo tam zasedanje parlamenta te zvezne države in so ob cestah, po katerih sva se vozila, plapolale najrazličnejše zastave,

Nebotačniki, spomeniki, ogromen promet... v Djakarti

Obiskovalec je vse to moral slikati v deževnem vremenu...

predstavljajoč posamezne države tega velikega in pestrega indonezijskega otočja. Med nebotičniki izvirnih arhitektonskih oblik, mimo številnih spomenikov in sredi živahnega avtomobilskega prometa sva se, še vedno v središču mesta, ustavila pred lepim poslopjem, na cilju. Plačal sem še kar znosno voznico, kakor jo je kazal števec, pograbil kovček in torbo, pristopil k vhodu, se povzpел po nekaj stopnicah do vrat ter pozvonil. Odprla mi je domača sestra uršulinka, ki sem ji v dveh besedah vedel povedati, da želim govoriti s s. Deodato. Takoj me je povabila v notranjščino in popeljala v malo govorilnico ob vhodu. Čakajoč sem opazil veliko mladega življa: dekleta, ki so prihajala in odhajala, so se zelo vedro obnašala in je bilo videti, da se v zavodu počutijo kot doma.

Kmalu se prikaže visoka, sloka, v sivo uršulinsko uniformo odeta postava naše misijonarke s. Deodate Hočevar OSU, ki sem jo tisti trenutek, po štiridesetih in več letih dopisovanja z njo prvič osebno srečal, a po fotografijah sva se menda oba takoj spoznala in se veselo pozdravila. Pelje me v že pripravljeno sobo v posebnem stanovanju za duhovnika, kjer odložim svojo robo. Ker je bila ravno nedelja, me misijonarka povabi, da grem kar takoj z njo v bližnjo stolnico k popoldanski službi božji, če nisem preveč utrujen. Povedal sem ji, da bom mogel ostati kvečjemu en dan v Djakarti in da mi je zato zelo ljubo

izrabiti vsak trenutek za spoznavanje njenega delokroga in misijonskega življenja v deželi. Do stolnice sva šla kar peš, kajti je čisto blizu, kakih 500 m od njihovega zavoda. Po poti mi je sestra razlagala, da je bila njihova uršulinska šola tu ustanovljena že pred 120 leti in da je bila to prva naselitev katoliških redovnic v deželi. Kmalu sva stala na prostranem trgu in se znašla pred veliko cerkvijo v gotskem slogu, z dvema gotskima stolpoma svojske arhitekture. Vstopiva. Služba božja se je že začela. Zelo prostorna cerkev je bila polna ljudstva, samih Indonezijcev, gotovo več tisoč ljudi. Vsi so lepo peli in molili. Vsakdo je imel pred seboj na klopi tiskano besedilo liturgičnih tekstov tiste nedelje in pa pesmi, ki so jih peli. Med mašo je bila pridiga kakih 20 minut. Sedel sem v klopi med verniki in sem jih mogel opazovati: veliko bolj zbrano so sodelovali in se zadržali kot pa n. pr. Slovenci in izseljenstvu tu in tam. Naj mi dragi rojaki oprostite, a res me je ganilo to prelepo sodelovanje. Ko je pozvonilo k obhajilu, se je dvignila tako-rekoč vsa cerkev, obhajali so pa štirje duhovniki. Moških je šlo k obhajilu prav toliko kot žensk; in kako so odhajali od prejema svete Evharistije: s sklenjenimi rokami, počasi, zatopljeni v versko doživljanje...

Ko je bila maša končana in sva stopila iz cerkve, mi je misijonarka povedala, da bo za to službo božjo še ena, ki bo prav tako obiskana. Ugotovil sem z njo, kako otipljivo je v tej deželi viden sad misijonarskega dela.

Pročelje uršulinskega zavoda v Djakarti, v katerem deluje naša sestra.

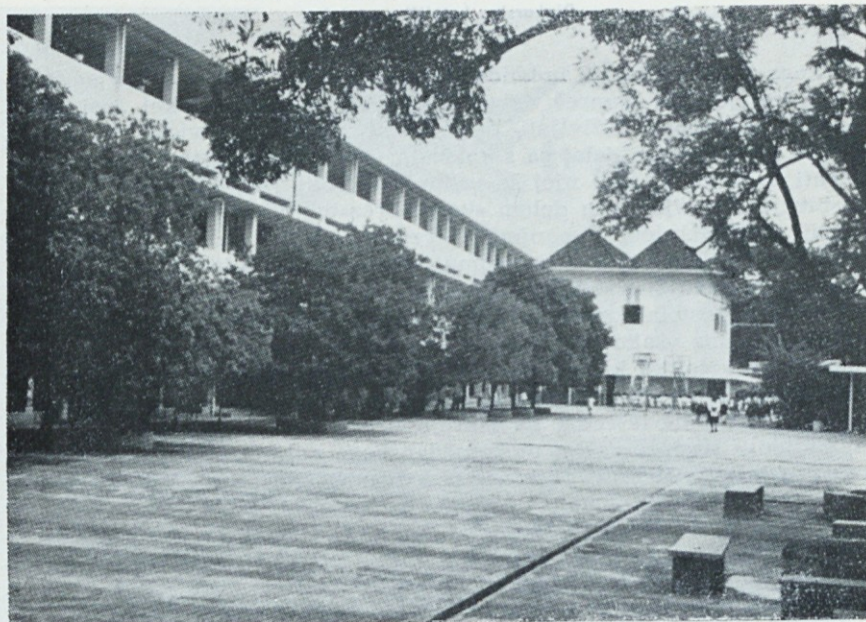
Djakarska katoliška stolnica.

jonskega dela nekdanjih holandskih misijonarjev, ki so stoletja delovali tu; dežela je bila namreč dolgo holandska kolonija. Rekel sem misijonarki, da mora doživljati pač veliko zadoščanja, videč tako lepe sadove misijonskega dela, pa s kakšnim veseljem mora tudi sama nadaljevati to delo, ki tudi njej še vedno nudi otipljive sadove, v velikem nasprotju z misijonskim delom skoraj brez vidnih sadov n. pr. v tajski deželi, kjer delujeta dve njeni slovenski sosesstri. Kljub temu, da je med 100 milijoni prebivalcev komaj dober milijon katoličanov, je katoliški vpliv med narodom sorazmerno veliko večji in ona sama more v svojem apostolatu med mladino zavoda doživljati številna spreobrnjenja, saj ima vsako leto med srednješolkami od 80 do 100 katehumenov in prav toliko krstov po večletni pripravi. Mora pa kajpada zelo skrbeti za čim globjo pripravo in po krstu za stalni stik in duhovno poglobljanje novokrščenk, da morejo vzdržati v krščanskem mišljenju in življenju sredi pretežno mohamedanskega miljeja, v katerem ni tako lahko ostajati v veri in prakticirati krščanski ideal življenja. Sestra mi je pripovedovala, da imajo uršulinke v Djakarti še tri druge zavode, v katerih delujejo večinoma sosesestre domačinke. Sama je odšla v misijone leta 1937 in je torej že nad 40 let v misijonskem delu. Najprej je bila 12 let v Bangkoku na Tajskem, potem v nekem drugem misijonu na Javi in končno je zdaj že 25 let v tem zavodu. Formalno vodi

šolo s 1200 učenkami ena od sester domačink, radi državnih predpisov, a dejansko je ravnateljica te velike šole v srcu Džakarte naša rojakinja, ki je obenem tudi najučinkovitejša misijonarka, kot vemo iz njenih vsakoletnih poročil za naš list. Zavod, v katerem deluje, šteje vsega skupaj 16 uršulink, od katerih je samo ona, poleg še ene druge, nedomačinka; poučuje kajpada na zavodu še množica laičnih učiteljic in profesoric, pod vodstvom naše rojakinje. Poleg uršulink se pa med šolskim letom v zavodu zadrži tudi pet drugih redovnic iz raznih družb, ki na njihovi šoli študirajo. Dočim izgleda na prvi pogled, gledajoč s ceste pročelje Zavoda, le-ta razmeroma majhen, se ti v notranjosti odpre pogled na nad 100 m dolgo dvorišče, in na njem dolga vrsta šolskih prostorov, polnih življenja v delavnikih, ko je šola; tisti dan je bila nedelja.

Že ko sva šla z misijonarko k maši v katedralo, mi je vzbujala pozornost ogromna, čisto nova stavba, zgrajena sredi lepega parka tik pred katoliško stolnico: najnovejša in največja mohamedanska mošeja v Indoneziji. Misijonarka mi je dejala, da jo bova poskusila ogledati naslednji dan. No, saj sem imel za tisti dan res dovolj vtisov: Slovo v Bangkoku od sester in spremljevalca, prihod na Javo, občudovanje prelepega mesta, srečanje z misijonarko Hočevar, prijetno presenečenje ob globoki vernosti indonezijskih katoličanov, lepo misijonarkino šolsko in misijonsko delo . . . pa je bila mera kar polna. Sestre so mi pripravile še dobro večerjo, nato pa k počitku.

Notranje dvorišče uršulinske šole v Džakarti.

Na umetnem jezeru so razporejeni otoki indonezijske države; okrog in okrog jezera pa paviljoni indonezijskih ljudstev...

Naslednje jutro sem maševal v njihovi zavodski cerkvi, ko je bila še prazna. Po zajtrku me je misijonarka peljala k lepemu avtomobilu s šoferjem Indonezijcem; oboje nama je dala na razpolago za tisti dan mama ene od misijonarkinih učenk. S. Deodata, ki je obžalovala, da bom mogel samo ta dan ostati v Indoneziji, je na mojo prošnjo usmerila vozilo najprej iskat možnosti za moj čim prejšnji polet naprej, v Hongkong. Letalske agencije niso dale mnogo upanja, da bi mogel odleteti že naslednje jutro, kakor bi rad. A misijonarka me je peljala kar v centralno pisarno indonezijske letalske družbe in tam so res misijonarki ustregli ter mi določili eno od, za kake izjemne primere rezerviranih možnosti. Nadaljevanje moje poti mi je bilo zagotovljeno. Bili smo že 14. marca, komaj dober teden do velikega tedna, ko sem želel biti že nazaj doma...

Nato naju je vljudni šofer popeljal v takozvano „Mini-Indonezijo“. Kaj naj bi to bilo? Indonezija je velika država, ki se razteza po številnih, večjih in manjih otokih, katerih vsak ima čisto svoje in silno zanimive značilnosti rodu, ki na njem prebiva. Če bi hotel turist obiskati vse te otoke in tako dobiti vsaj bežen vtis o čudovitostih vse te pestre indonezijske skupnosti, bi porabil mnogo denarja in časa, kar pa bi bilo mogoče le redkim potnikom. Zato je vlada ostvarila kakih 15 ali

20 km od Djakarte takozvano Indonezijo v malem — Mini-Indonezijo. V obširnem jezeru, ki naj predstavlja morje, je z nasipanjem ustvarila vso tisto množ otokov, ki sestavljajo indonezijsko otočje, nad jezerom je pa razpeta žičnica, da turisti z viška zro nekako panoramo otočja. A to še ne bi bilo nič, saj so ti umetni otokj brez vsega drugega, kar bi kazalo posebnosti življenja na njih. Zato pa so okrog in okrog jezera zgradili natančne in v naravnih izmerah kopije najrazličnejših poslopij posameznih indonezijskih narodov v njih svojiskih slikovitih arhitekturah, okrog teh poslopij in v njih notranjosti pa so uredili pravcate muzeje vsakega teh narodov. V teh muzejih najdeš o narodu ali rodu vse, kar zadeva njegove zemljepisne, zgodovinske, folklorne, živalske in rastlinske posebnosti, kakor tudi statistične podatke s tem v zvezi. Od paviljona do paviljona (če smemo tem čudovitim stavbam tako reči) vodi cestna železnica za tiste, ki nimajo svojega avtomobila, kajti pot po tej Mini-Indoneziji nikakor ni kratka. Naju je kajpada dobri šofer vozil vse naokrog. Ogledovala sva si pa poslopja le od zunaj, samo v enega samega sva vstopila, kajti čas nama je bil zelo skopo odmerjen. Pač pa sem pridno fotografiral te čudovite stvari... Ker ta potopis nima namena opisovati turističnih znamenitosti, ampak vse bolj srečanja z misijonarji in njih misijonskim delom, zato se ne bomo več zamujali pri opisovanju vseh teh sicer zelo zanimivih stvari. Le tole posebnost naj še omenim, ki prav za prav kaže na versko odprtost sedanje indonezijske vlade: takoj naprej od vhoda v Mini-Indonezijo so najprej v naravni velikosti verska svetišča tistih religij, ki jih najdeš v Indoneziji: mohamedanska mošeja, kitajski, hindujski tempelj in — protestantska ter katoliška cerkev... (Misijonarka nam zadnje čase poroča, da se ta verska odprtost Indonezije zadnje čase začenja nekam zapirati...)

Avtomobil naju je ob povratku popeljal še na ogled veličastnega spomenika na poti med Mini-Indonezijo in Djakarto, zgrajenega v počastitev žrtev rdečega poskusa revolucije leta 1959, ko so indonezijski komunisti pod tedanjim predsednikom Sukarnom hoteli prevzeti oblast in v ta namen najprej v eni sami noči zahrbtno pobili sedem najpomembnejših generalov indonezijske vojske. A eden se je rešil in prevzel oblast v roke; od tedaj naprej ima Indonezija vojaško vlado pod novim predsednikom Sukartom. Spomenik je postavljen sredi gaja na kraju, kjer so pobite generale pometali v vodnjak, ki je ohranjen kot njihov prvi grob. Malo naprej od vodnjaka se dviga spomenik, katerega slika se vidi na strani 106. Pomislil sem: Kdaj bodo v Sloveniji naše protikomunistične žrtve dobile tak sebi primeren monument?

Okrog 13 sva se z misijonarko vrnila v uršulinski zavod, kjer me je že čakalo kosilo. Po počitku naju je šofer peljal še na ogled raznih znamenitosti mesta samega. Najprej smo se ustavili pred tisto velikansko mošejo nasproti stolnice, ki so jo po dolgotrajnem zidanju odprli šele leto dni prej. Veličastna stavba, a s togo arhitektoniko. Njena glavna stavba je povsem štirikotna in človeka nehote spomni na vsemohamedansko svetišče v Meki: Kabo. Misijonarka je dobila dovoljenje, da

Spomenik pobitim generalom — Kapela v uršulinskem zavodu.
Spodaj: mohamedanska mošeja nasproti katoliške katedrale.

sva obiskala notranjost: Velikanski prostor pod ogromno kupolo, vse obloženo z marmorjem, tako tudi tlak in vse galerije v več nadstropjih, ki se dvigajo na vseh štirih straneh. Mislim sem, da bo v mošeji kaj molilcev, a mi je misijonarka razložila, da se v to mošejo zbirajo le ob glavnih mohamedanskih praznikih k množičnim molitvam, in tedaj se prostor povsem napolni. Zdaj pa sem opazil le skupino kakih deset moških, ki so ob steni pred nekakšnim oltarjem posedali in celo poležavali, kakor da bi prišli v mošejo podremavat . . .

Od tam me je misijonarka peljala ogledat glavni park Djakarte. Sredi velikanskega, lepo urejenega parka se dviga Narodni spomenik: nad 100 m visoki steber, ki nosi na vrhu mogočno plamenico, seveda iz materijala, da se podnevi vsa svetlika v zlatu, ponoči pa v električni razsvetljavi; ta spomenik je viden v mestu od vsepovsod. V parku okrog njega je več skulptur velike umetniške vrednosti. Že v mraku naju je voznik po misijonarkinem navodilu peljal še v svojevrstno zabavišče ob morski obali. Ogledala sva si med drugim tudi velik akvarij z eksotičnimi ribami in drugimi morskimi živalmi. V morju ni bilo kopalcev, saj je bila obala bolj skalnata, pač pa sem v daljavi videl zasidranih precej velikih ladij, ki so se bliščale v zahajajočem soncu. Vse živo pa je bilo v originalnem sladkovodnem kopališču malo proč od obale: vsa voda je v močnem toku napeljana po kopališčnih kanalih, tako da kopalcu ni treba nič plavati, ker ga vodni tok sam nosi na vse strani. Videlo se je, da je to kopališče prirejeno samo za „boljše“ ljudi . . . Sploh je človeku, ki opazuje to naravno luksuzno mesto Djakorte, kar težko verjeti, kar mi je pravila s. Deodata, da je namreč v Indoneziji, tudi na sami Javi, celo v okolici tega bliščečega velemesta silno velika množica revščine in podrazvitosti. Kako velika, moderno urejena mesta varajo . . ., ako človek ne vidi ali ne zve kaj o dejanskem stanju prebivalstva dežele!

Ko smo se vračali spet preko glavnega parka z Narodnim spomenikom-svetilnikom, smo se zaustavili pred takozvanim pojočim vodometom ob spomeniku: Vodni curki se v bajnih, spreminjajočih se svetlobnih barvah dvigajo v najrazličnejših oblikah pod nebo in spet padajo skladno s ritmom glasbe, ki napolnjuje ves prostor. Vračali smo se po cestah, ki so bile okrašene s simboli iz tisočev žarnic . . . vse je bleščalo v lučih. To je bilo pač glavno mesto Indonezije, te države z nad 100 milijoni prebivalcev, ki pa še skoraj vsi živijo še v temi islama, animizma in — modernega poganstva, materializma, pa večinske primitivnosti in velikih socialnih neenakosti. Kdaj bo malo bolj prodrla v ta svet luč Kristusove ljubezni? Naša misijonarka s. Deodata Hočevnar jo pridno in z blagoslovom prižiga v mladih dušah . . . Bog jo blagoslavljal v njenem apostolatu še naprej in naprej!

Naslednje jutro se bom spet poslovil . . . Saj to moje potovanje je samo pozdravljanje in poslavljanje . . . Jutri pozdravim v Hongkongu salezijanskega duhovnika Stanka Pavlina, s katerim se tudi še nisem nikdar srečal. Kakšno bo to srečanje?

(Naslednja stran: napredni spomenik-svetilnik v Djakarti.)

PO MISIJONSKEM SVETU

ISLAMSKI SVET je v središču pozornosti: Iran, Afganistan, Arabija, Egipet... Islam številno narašča in ker je ravno v islamskem svetu največja zakladnica petroleja, je nastala svetovna borba za ta ozemlja. Danes je na svetu že nad 600 milijonov muslimanov. (Katoličanov je 700 milijonov.) Od 152 držav Združenih narodov je 40 takih, ki so pretežno muslimanske. Potem pa so v mnogih državah večje skupine muslimanov. Samo v Jugoslaviji jih je 4 milijone, velike skupine so po raznih otokih tja do Oceanije, največja (80 milijonov) je na Kitajskem. Tako imenovane arabske dežele so bile zelo cvetoče med 7 in 11 stoletjem, potem so postale kolonialne države. Danes so spet samostojne in tudi samozavestne, ker se zavedajo, da imajo štiri petine vse nafte na svetu.

PAPEŠKE MISIJONSE DRUŽBE so v preteklem letu zbrale 70 milijonov dolarjev pomoči. S tem Kongregacija za evangelizacijo podpira misijonske škofije in razne misijonske ustanove, zlasti semenišča. Malih semenišč je v misijonih okrog 400 z blizu 40.000 gojencev, velikih pa skoraj 100 z več kot 9.000 bogoslovci. Število bogoslovcev v misijonih iz leta v leto narašča. To je up mladih Cerква.

TRIJE ČRNI DIKTATORJI so padli lansko leto: Najprej Amin, ki je leta dolgo strahoval Ugando in tudi misijonskemu delu prizadejal ogromno škode. Nato je ista usoda zadela Macia, ki se je proglasil za mesijo in svojo deželo, Ekvatorialno Afriko skoraj uničil. Tretjino je pobil, tretjina je zbežala, preostala tretjina pa trepetala pred tem patološkim človekom. In končno so vrgli cesarja Bokasa v Centralni Afriški državi. Zatekel se je v Francijo, ki pa ga ni sprejela. Končno je našel pristan na Slonokoščeni obali. Letos je pričakovati, da bo padel še kakšen diktator, ki s svojo zagrizenostjo ne kaže zdravega človeka, pod njim pa narod trpi in se ustvarjajo napetosti med državami. Vsi taki ljudje so samo sijajni predhodniki komunizma, četudi sami niso komunizmu naklonjeni. Borba za človekove pravice bo še težka, ne samo v komunističnih državah, tudi drugod po svetu.

FUJEN je bila znana pekinška katoliška univerza, ustanovljena 1929 leta. Najprej so jo vodili benediktinci, nato verbiti (štajlovci). Ko so prišli komunisti, se je univerza preselila na Tajvan (Formozo) in pod vodstvom kardinala Yupina se je lepo razevetela v Tajpeju, glav-

nem mestu Formoze. Lani 8. decembra so proslavili 50-letnico te ustanove. Slavje je vodil rektor Stanislav Lokuang, prejšnji tajpeški škof. Bil je navzoč tudi prefekt kongregacije za evangelizacijo kardinal Rossi.

MISIJONI 80 — pod tem naslovom je blizu Lausanne „Evropska misijonska zveza“ pripravila srečanje mladine, da jo ogreje in informira, kako lahko sodeluje pri misijonskem delu ne le z molitvijo in žrtvijo, ampak tudi na druge načine. To je bila nekaka duhovna prenova, ki naj okrepi v mladih misijonsko zavest. Za Silvestrovo se je zbralo krog 3.000 udeležencev. Prijavilo se je skoraj 7.000 mladih iz vseh koncev Evrope. Organizatorji so morali za večdnevni tečaj najemati največje dvorane, posebej prostore za razstave in za delo manjših skupin. Tako se v mladini v zaledju prebujata misijonska zavest.

V JORDANSKI PRESTOLNICI AMAN je bila konferenca škofov iz arabskih držav: Jordanije, Sirije, Iraka, Kuvajta, Sudana, Somalije, Egipta in Združenih arabskih emiratov. Vsi žive sredi muslimanov in se zavedajo težkega položaja, v katerem se nahaja ves ta svet. Sestavili so spomenico, naslovljeno na muslimane, in jih pozivali k sodelovanju, ljubezni do bližnjega in bratstvu. Zahtevali so pravičnost, stalnost in splošni mir.

Počasi prihajajo drobne vesti, kaj se je godilo MED KITAJSKO RDEČO REVOLUCIJO, imenovano „kulturna revolucija“. Med drugim so obesili dva duhovnika v liturgičnih oblačilih, zato ker sta maševala.

V JUŽNI KOREJI z antikomunistično vlado je tudi nasilje. Spet so znova zaprli večje število mladih ljudi. Kljub temu Cerkev le doseže kak uspeh. Dobili so dovoljenje za zidavo tretjega semenišča, kjer bo prostora za 400 bogoslovcev. Postavila ga bo škofija Chen Cheon. V Južni Koreji se pripravljata na duhovništvo že skoraj 500 bogoslovcev. Veliko upanje za prihodnost mlade korejske Cerkve!

O MATERI TEREZIJI ni treba posebej poročati, ker poročajo na veliko vsi svetovni časopisi, posebno ko je prejela Nobelovo nagrado. Zanimivo pa je, da njej odstopajo svoje nagrade tudi drugi. Tako je akademski slikar Dimitrij Durić iz Beograda, ki mu je Kulturni center Beograda podelil nagrado za njegovo umetniško delo, poklonil Materi Tereziji oboje: nagrajeno sliko in denar. Dobrota kliče dobroto. Če za koga velja, velja za Mater Terezijo: Vi ste luč sveta. Pa ta luč se ne napihuje, se ne razkazuje, ni pa postavljena pod mernik. Saj vse osvaja najbolj njena nesebičnost. Na vprašanje, če se ne boji gobavosti, ki se je lahko raleze, je odgovorila: inkubacijska doba traja deset let. Torej: četudi postane gobava, kaj za to. Življenje se ji izteka. Ona ne misli nase, misli na druge. Lepo je zapisal nekdo: „Če škof Gnidovec ne bi napravil nič drugega, kot da je prebudil misijonski poklic v Materi Tereziji, je storil nekaj velikega za katoliško Cerkev.“

VZHODNI TIMOR je bil dolgo portugalska kolonija. Pred štirimi leti je priključen Indoneziji. A razmere se še niso uredile. Tam živi 600.000 prebivalcev, ki se upirajo

novim vladarjem. So večinoma poljedelci. Čeprav je ozemlje zdaj vključeno v Indonezijsko državo, oblastem ni uspelo, da bi prebivalstvu oskrbeli zadostno zdravstveno oskrbo in dobavo hrane. Ljudje veliko trpe zaradi raznih epidemij kolere, tifusa, jetike, malarije.

SAMOKRITIKA AFRIKE bi lahko rekli besedam, ki jih je ob 20-letnici neodvisnosti nekaterih afriških držav zapisal Luis Costa. On opozarja, da morajo trezno gledati na položaj. Veliko govore o krivicah, ki so jih storile kolonialne države. A morajo priznati tudi svoje napake. Costa sprašuje, ali so nove afriške države kaj več storile za svoje ljudi, kot so storili kolonialni oblastniki. Še vedno govore o "zapostavljanju tretjega sveta", kar je v mnogočem res, a se je treba vprašati, kako so izkoriščale mlade države naravna bogastva, ki jih imajo, kako so gospodarile s podporami, ki jih dobivajo še vedno, kako so razdeljevale evropsko pomoč v časih suše v Osrednji Afriki. On ugotavlja, da mladim državam manjka predvsem prave moralne zavesti in pri tem navaja gospodarskega strokovnjaka Reneja Dumonta; "Največja ovira za razvoj je slabost ljudskih nravi." Iz tega jasno sledi, koliko poslanstvo ima v mladih afriških državah Cerkev s svojim нравnim naukom.

AFRIKA postaja vedno bolj krščanska. To je ugotovil raziskovalec David Barrett, strokovnjak, ki je napisal obsežno knjigo o verstvih v svetu. Po njegovem je hitra rast krščanstva v Afriki zgodovinski fenomen. On sodi, da letni prirastek šteje okrog 6 milijonov. Seveda šteje vse krščanske skupno-

sti. To pomeni, da dnevno število kristjanov naraste za 16.600 ljudi. Večino tvorijo otroci že krščanskih družin, torej naravni prirastek. A dve tretjini je konvertitov med odraslimi. Ljudje se iz plemenskih animističnih religij hočejo vključiti v svetovne religije. In v Afriki zato najbolj žanjeta krščanstvo in islam. Tudi islam letno pridobi v Afriki 4,784.000 vernikov, od teh je večina naravni prirastek, vendar je 6% konvertitov iz raznih verskih skupnosti. S tem, da je izginil kolonializem iz Afrike, se ni prav nič zavrlo misijonsko delo. Niti krščanstvu sovražni režimi v Angoli, Mozambiku ali kjerkoli v Afriki misijonu niso zadali smrti. Najmočneje raste Cerkev v Srednji Afriki in to od vzhodne do zapadne obale. Na severu je itak muslimanski svet, kjer krščanstvo še ni pognalo korenin. Edina država, kjer je porast slaboten, je Južna Afrika in z njo vred Rodezija. Ta statistika je jasen dokaz, kako usodna je rasna diskriminacija; večja ovira kot komunistični režimi, ki so nadomestili kolonialne. Tako se v Afriki obeta močna mlada Cerkev, a pod dvema pogojema: da bo dovolj misijonarjev in da se že krščanska Afrika ne razdrobi v legijo sekt, ki bodo zmaličile pravi krščanski afriški obraz.

V **KAMPUČIJI** ali Kambodži praktično ni več Cerkve: nobene-ga škofa, duhovnika ali redovnika. Cerkve so načrtno porušili. Edina lesena cerkev v vasi Chommon je skladišče. Nekaj malega katehistov skuša organizirati molitvene skupine. Ljudje pa beže delno v Vietnam, najbolj pa v Tajsko. Nad vsemi pa vlada nepopisna lakota.

TEZKA POT CRNCA DO POKLICA

Prevedel in poslal IVAN BAJEC, Slonokoščena Obala

Večkrat urednik nas misijonarje opominja, naj kaj napišemo za KM. Morda bo bralce KM zanimala izpoved enega predlanskih novomašnikov iz škofije Gagnoa na Slonokoščeni obali. To izpoved poti do duhovniškega poklica je objavil tukajšnji škofijski list za katehiste.

Takole pripoveduje novomašnik Simon Ziri:

Rojen sem leta 1950 v vasi Dahopa 10 km od mesta Gagnoa. Sem 7. sin zelo številne družine, kajti moj oče ima več žena. Najprej sem hodil v šolo v domači vasi, nato pa sem v neki drugi vasi obiskoval katoliško šolo. Srednjo šolo sem napravil v Abidjanu (glavnem mestu Slonokoščene obale).

Kristusov klic sem začutil proti koncu osnovne šole. Prej sem že poznal misijonarja, ki je hodil k nam kot prijatelj mojega očeta. Predzadnje leto osnovne šole sem očetu izrazil željo, da bi vstopil v semenišče. Rekel sem mu: „Prihodnje leto hočem vstopiti v semenišče, da bi opravljal isto delo kot gospod misijonar.“ Z očetovo privolitvijo sem se prijavil svojemu župniku.

Toda to pot mi je prekrizal stric, ki je uspel spraviti očeta na svojo siran. Takole ga je nagovarjal: „Mar si neumen, da pustiš svoje-ga edinega izobraženega sina iti v to službo belcev. Z njim bo potomstvo izgubljeno, ker ne bo imel žene; kot naš nečak Atéa (ki je bil takrat že duhovnik, njegova mati je bila iz naše vasi). Prepričan sem, da ga on spravlja na to pot. Na vsak način ga je treba dati v drugo šolo, če hočeš biti z njim srečen pozneje, kajti njegov učitelj pravi, da je nadarjen.“

Ne obsojam strica, kajti za ljudi njegove generacije je osnovno poslanstvo vsakega moškega: povečanje števila članov svojega rodu. Za stare je bila prava katastrofa, videti mladega fanta ali mlado dekle, ki se posveti izključno delu za Boga.

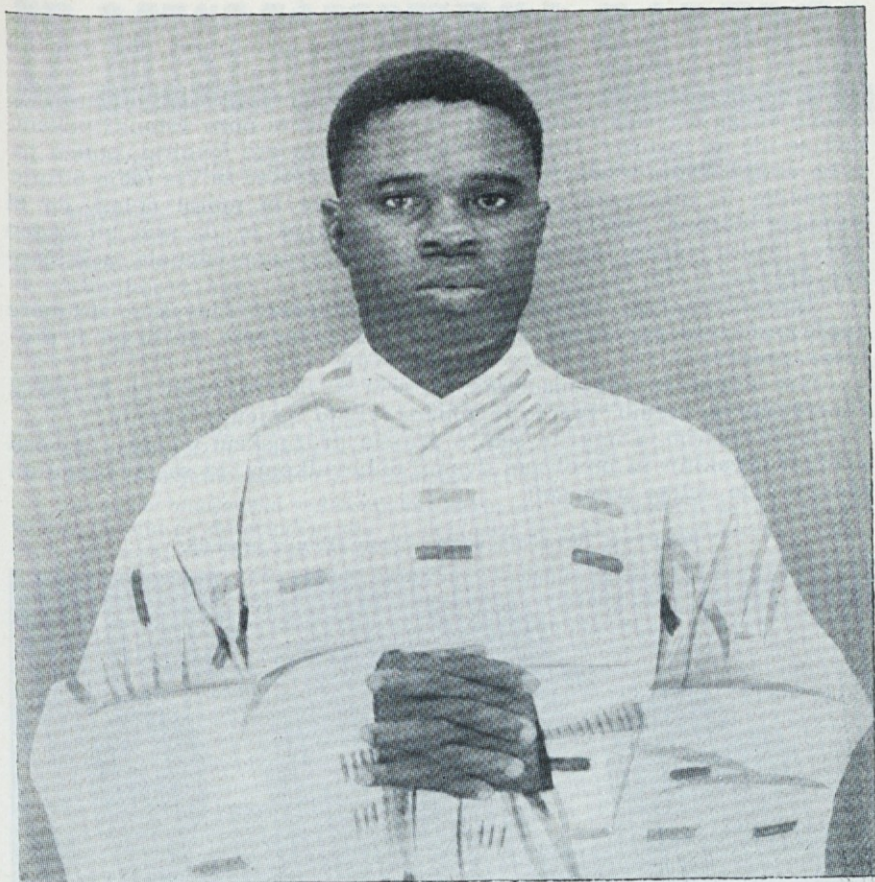
Po končani osnovni šoli sem na prošnjo mojega starejšega brata cdšel na srednjo šolo v Abidjan. Sploh ni bilo več vprašanje, bi li nadaljeval svojo versko izobrazbo in bil krščen.

Med šolskim letom je moral moj brat s svojim delodajalcem zapustiti Abidjan. Prisiljen sem bil zaprositi gostoljubnost strica. Pri njem sem srečal nečakinjo moje mame, ki me je vpisala k verouku na žup-niji, kamor je redno hodila k maši. Bila je zelo odločna in mi je rekla: „Si mar neumen, da boš ostal pogan; jutri zvečer te bom predstavila katehistinji, ki poučuje verouk mladino, da te nekoliko obdela.“

Tako sem se učil verouk, bil krščen in birman 1969. leta.

Mamina nečakinja me je često vabila na razna molitvena srečanja in duhovne vaje, ki jih je pripravljala z mladimi iz naše četrti. V nas je prebujala željo biti neprestano z Gospodom v življenju in molitvi. Po njenem zgledu sem posvetil velik del mojega prostega časa molitvi,

kajti često je rekla: „Vsak dan je treba najti nekaj trenutkov za pogovor z Bogom. Najlepša molitev je tista, ki pride iz srca v vsej preprostosti.“

Vsakdanja molitev me je privedla do tega, da sem čutil, da Jezus Kristus zavzema pri meni vedno pomembnejše mesto. V tem molitvenem življenju sem začutil željo, bolje služiti Gospodu.

Vstopil sem v semenišče, kjer sem še bolj poglobil svoj poklic. Nato sem se v bogoslovju pet let z božjo pomočjo pripravljaj na duhovništvo, da bi bolje delil trpljenje in veselje s svojimi brati — ljudmi.

V semenišču sem se najprej težko privadil na skupno življenje, katerega nisem bil navajen. Tudi drugih nevšečnosti ni manjkalo, toda vse to je bila zame priložnost za žrtev in odpoved. Pogosto sem rekel Gospodu: „Če moram res hoditi po tej poti, odstrani od mene ovire!“

Tudi s strani moje družine problemov ni manjkalo. Nisem prvorojenec, toda vse upanje moje družine je bilo uprto vame, ker sem bil edini, ki sem napravil srednjo šolo.

Ko sem vstopil v semenišče, so nekateri znanci rekli mojim staršem: „Samo enega učenega fanta imate in vi ga pustite noro vstopiti nekam, kjer se nič ne zasluži.“ Drugi so rekli: „Gotovo gre študirat, potem pa se bo vrnil.“ Vstop v bogoslovje je bil strašen udarec za vse moje bližnje sorodnike in družinske prijatelje. Po njihovo bi moral delati, da bi pomagal staršem, bratom in sestram. Gotovo pa je, da sem bil vedno ponos svojih staršev, toliko bolj, ker je moja mama izhajala iz krščanske družine.

Srečal sem tudi veliko materialnih problemov. Človek se ne more nanje preprosto požvižgati, pustiti pa se spet ne sme, da bi ga ti problemi preplavili.

Vse težave so bile spošbuda, da sem se bolj navezal na Kristusa. Upiral sem se vsemu, kar se je zoperstavljalo mojemu hotenju.

Zelo obzirno, a odkrito sem o svojem družinskem položaju govoril mamini nečakinji in predvsem dvema duhovnikoma, ki so mi s svojimi nasveti zelo veliko pomagali.

Bogoslovci spremljajo domačinskega škofa v procesiji.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

29. MISIJONSKA VELETOMBOLA V ARGENTINI

Slovenska skupnost v Argentini ima to posebnost, da je velika večina rojakov osredotočena v takozvanem Velikem Buenos Airesu, se pravi v Buenos Airesu z vsemi velikimi okoliškimi mesti, ki se ga zelo tesno drže in sestavljajo z njim en sam bivanjski konglomerat. Od drugih krajev v Argentini ima le še Mendoza nekaj sto slovenskih naseljencev skupaj. Ta srečna okoliščina omogoča, da se more na gotove prireditve v Velikem Buenos Airesu zbrati veliko število rojakov, kadar so le-te splošnega pomena, kakor na primer vsakoletno romanje v Lujan ali pa — misijonska tombola, ki se prireja leto za letom okrog praznika Razglašenja Gospodovega. Ta prireditev pride kar prav vsem tistim rojakom, ki enkrat na leto žele gmotno kaj prispevati v pomoč slovenskim misijonarjem, in sicer na ta način, da združijo prijetno zabavo z misijonsko žrtvijo.

Letošnja misijonska veletombola, kakor so jo prireditelji že od početka krstili, je bila že devetindvajseta (a dejansko že trideseta pridobitvena prireditev za misijonarje, kajti prvo leto je bil v ta namen srečolov; enkrat je pa ta prireditev izpadla radi vsezajemajoče akcije za Slovensko hišo v Buenos Airesu) in je padla prav na praznik Gospodovega razglašenja, ki je bil letos v nedeljo, 6. januarja. Veliki in zgovorni oglasi v verskem tedniku „Oznanilo“ so rojake že mesec dni pripravljali na to prireditev. In ker je bilo še nebo naklonjeno, se je zbralo okrog 1.500 rojakov in njih argentinskih prijateljev na prostranih dvoriščih Baragovega misijonišča, ki leži v neposredni bližini mesta Buenos Airesa, sredi Slovenske vasi in je dostop od vseh strani zelo lahek. Tombolo so že preje vrhunsko pripravljali nekateri tradicionalni misijonski sodelavci, v Slovenski vasi pa župnijski misijonski krožek. Dan pred praznikom in na samo nedeljo Razglašenja pa je pri pripravi in izvedbi sodelovala prav za prav celotna Slovenska vas, ki se radi okolnosti, da stoji in deluje v njej Baragovo misijonišče, čuti še posebno po Previdnosti poklicano, da sodeluje z Misijoniščem pri misijonskem delu, in zato je Društvu Slovenska vas in vsem vaščanom v veliko čast in veselje, da morejo tudi pri tej največji misijonski prireditvi v Argentini bistveno sodelovati.

Ni tombole brez dobitkov. Da je misijonska tombola v Argentini res „misijonska“ ne le po namenu, zbrati sredstva za slovenske misijonarje, ampak tudi po dobitkih, za to poskrbijo nekateri misijonarji sami, ki v teku leta pošiljajo v Baragovo misijonišče mikavne predmete iz misijonskih krajev. Gotovo največji dobrotnik misijonskih tombol je v tem pogledu misijonar-lak dr. Janež Janez, ki z otoka Formoze vsako leto pošlje več zabojev prav lepih in dragocenih kitajskih stvari. Pa je na istem otoku tudi misijonarka s. Anica Miklavčič, ki se tudi stalno trudi v istem smislu in veliko lepega pošlje. Iz Afrike nam je poslala veliko število od domačinov iz črnega lesa izrezljanih predmetov s. Ernesta Kosovel. Iz Indije nas je to pot prijetno presenetil o. Jože Cukale S.J. z zanimivimi stvarmi, prav tako salezijanec Ludvik Zabret od istotam. Iz Hongkonga stalno pošilja kitajske podobe in drugo Stanko Pavlin SDB. Itd itd. Tako se nam je za to tombolo nabralo

Ahčinov doprnsni kip Baraga predseduje vsem misijonskim tombolam. Gospod Rezelj razlaga podrobnosti igranja. — Spodaj: 12 članska komisija je omogočila hitro oddajo številnih dobitkov. Komisijo sestavljajo znani slovenski javni delavci.

(Vse fotografije: Jože Tomaževič.)

Pogled na udeležence na enem od dvorišč Baragovega misijonišča. Za mizo v ospredju je videti tudi režiserja in igralca Frido Beznika, ki je sodeloval že pri mnogih misijonskih predstavah. — Spodaj Rezelj javlja, da je njegov sin zadel glavni dobitek; ob njem stoji (na skrajni desni) darovalec dobitka podjetnik Luka Milharčič.

več sto lepih eksotičnih predmetov, od katerih smo 30 najdragocenejših odbrali za predtombolsko žrebanje med vsemi tistimi, ki so že v predprodaji kupili vsaj pet tablic in zato prejeli za vsakih pet tablic po eno oštevilčeno srečko za to žrebanje. Ostale misijonske dobitke pa smo dali med tombolske dobitke ali kot samostojne ali pa dodane k drugim nemisijonskim dobitkom. Na misijonski tomboli je namreč poleg misijonskih predmetov še mnogo drugih zelo vrednih stvari, ki jih deloma darujejo prijatelji slovenskih misijonarjev, deloma pa jih nabavijo prireditelji z denarjem, ki ga v ta namen mnogi darujejo, namesto da bi darovali dobitke, že pred tombolo. Največji darovalec je že tradicionalen: Podjetnik Luka Milharčič, ki vedno daruje glavni dobitek; letos je daroval moderno sprejemnico in elektronsko zapestno uro. Skoraj ga dohajata dva brata Brumec, katerih vsak ima v bližnjem kraju Wilde svojo trgovino in sta po svaštvu povezana z misijonarjem Petrom Opekom, pa zadnja leta darujeta prav lepe in vredne dobitke. Letos se je s posebno dragocenimi dobitki odrezal tudi trgovec Stane Mehle iz Slovenske vasi. Ne bomo omenjali še dolgo vrsto drugih darovalcev, ki so bili navedeni že v zahvalnem oglasu po tomboli v „Oznanilu“ in ki so darovali lepe in vredne dobitke, da jih je bil vsak, ki jih je zadel, vesel. Naj omenimo le še dva največja denarna darovalca: Neimenovani je daroval za slovenske misijonarje kar 1.000.000 pesov, umetno mizarstvo iz Slovenske vasi Črnak pa 500.000 pesov.

Že v zgodnjih popoldanskih urah so začeli prihajati rojaki, katerih mnogi so se podali v cerkev Marije Kraljice, kjer je bila ob 17 sveta maša za vse slovenske misijonarje, ki jo je ob nabito polni cerkvi daroval in med njo pridigal superior Baragovega misijonišča in vodja Misijonskega zavoda Franc Sodja CM. Največji naval udeležencev je bil pač po maši, ko ob vhodu na tombolski prostor štirje mladi v narodnih nošah in dve gospe niso mogli sproti pripenjati tombolskih značk. Po splošni tukajšnji slovenski navadi je vsak udeleženec pri vhodu tudi nekaj prispeval h kritju stroškov prireditve; na misijonskih tombolah ljudje še posebno radi darujejo, saj gre vse v pomoč slovenskim misijonarjem, za kar se jim stari „berač slovenskih misijonarjev“ Ladislav Lenček CM lepo zahvaljuje, ko udeležence pri vhodu pozdravlja, vse v imenu slovenskih misijonarjev.

Točno ob 6 se je začela prireditve, ki sta jo, kot že trideset let, vodila Rezelj Lojze in Ladislav Lenček. Najprej je bilo izžrebanih 30 številčk za 30 izbranih misijonskih dobitkov. Vsaj 20 dobitkov so rojaki pobrali in odnesli seboj, kar je znak, da je bila predprodaja tablic zelo uspešna. Takoj nato se je začelo klicanje številčk za tombolo, ki jih je iz vrtiljaka, kot preje številčke za žrebanje, pobiral mali sinček fotografa Beltrama. Ljudje so pridno prihajali najprej po kvaterne, nato po činkvine; vsak se je moral javiti komisiji, sestoječi iz kakih 12 odličnih slovenskih mož, ki je pregledala tablico, če je res zadela, nakar so mu izročili številko zadetega dobitka, ki so mu ga drugi sedelavci izročili. Vsak pa, ki je s tablico zadel katerikoli dobitek kvaterne ali činkvina, pa bi se mu morala tablica, ki je zadela, odvzeti, je imel možnost, da je isto tablico spet nazaj odkupil prav tam pri komisiji in nanjo naprej igral za večji dobitek; lahko rečemo, da ga skoraj ni, ki tega ne bi storil; s tem se spet nabere nekaj več za slovenske misijonarje.

Med odmorom, ki je vedno pred klicanjem številčk za tombolske dobitke, je bila še posebna točka, ki je vzbudila mnogo zanimanja. Rezelj Lojze je z velikim uspehom izvedel dražbo „slovenskega para“ v narodnih nošah, ki ga je za nabavo zvona misijonarju Francu Buhu na Madagaskarju naredila in darovala Julka Lužovec iz Slovenske vasi. (Ista je darovala še veliko

večji slovenski par v narodni noši za enega silno iskanih tombolskih dobitkov!) Dražba je prinesla v ta namen 351.500 pesov, to je nad 200 dolarjev. Po tej dražbi se je začelo klicanje številka za 50 vrednih tombolskih dobitkov. In glej: prvi je zadel tombolo, in sicer najvrednejšo, prav sin zvestega, nad trideset let sodelujočega misijonskega delavca, Marko Rezelj; letos se je prvič zgodilo, da je Lojze Rezelj v svojem sinu doživel to srečo glavnega dobitka. Ko je bil fant pozvan na oder in nato še darovalec glavnega dobitka, veletrgovec Luka Milharčič, je le-ta srečnemu fantu poklonil še drug svoj dar: elektronsko zapestno uro. Oče Rezelj je pa obljubil darovati za slovenske misijonarje lepo vsoto 300.000 pesov. Tudi drugi tombolski dobitki so bili potem kar hitro izklicani in bilo je še več „srečnežev“, ki so se za svojo srečo Bogu zahvalili z večjim ali manjšim darom za slovenske misijonarje.

Mračilo se je, ko se je vsa prireditev zaključila in so se množice začele razhajati. Desetine mož, žena, fantov in deklet, večinoma iz Slovenske vasi, ki so bili tu takorekoč doma, pa se je lotilo pospravljanja prireditvenega kraja. Ni trajalo več kot dobro uro in vse je bilo pospravljeno; dvorišča Baragovega misijonišča so se spet zabliščala v najlepšem redu in snagi kot dan pred tombolo. Pospravljalci so na koncu garanja (saj so že preje ves dan delali...!) v šolski dvorani pospravili še, kar je ostalo jedade in pijače, nakar je stopil pred nje predstavnik prirediteljev, ki je med tem s pomočjo kasirjev in glavnega blagajnika vsaj približno že mogel ugotoviti vse dohodke in izdatke te 29. veletombole, in jim sporočil veselo vest, da so žrtve vseh sodelujočih rojakov rodile skupen sad kot še nikdar: 10.000 dolarjev za vse slovenske misijonarje, ugotovitev, ki je bila sprejeta z gromkim aplavzom in veselim zadovoljstvom.

Slovenski misijonarji, Vaši rojaki po svetu Vas imajo kratkomalo — radi!

L. L. C.M.

KAKO SO PROSLAVLJALI MISIJONSKO NEDELJO V MARIBORU

(Iz „Družine“)

MISIJONSKI TEDEN V MARIBORU od 14. do 21. oktobra

Mariborske župnije bodo poglobljale misijonsko zavest in molitev ter se vključevale v misijonsko poslanstvo Cerkve v frančiškanski cerkvi takole:

NEDELJA, 14. 10.: Uvod v misijonski teden: 8.30 maša in predstavitev misijonarja p. Huga Delčnjaka OFM; 18.30 maša in misijonska vzpodbuda škofa dr. V. Grmiča ter predavanje misijonarja p. Huga: Misijon in zaledje gradita novo župnijsko cerkev v Kanteju.

MED TEDNOM VSAK VEČER: 17.30 misijonski rožni venec; 18.00 misijonarjeva večerna maša; 18.30 misijonsko srečanje in predavanje: Ponedeljek, 15. 1.: p. Hugo: Domačini in versko življenje v Togu I.; Torek, 16. 10.: p. Hugo: Domačini in versko življenje v Togu II.; Sreda, 17. 10.: s. Magdalena Gosar FMM: Misijonarke v službi otroka I.; Četrtek, 18. 10.: Pogovor s Frančkom Kranerjem, misijonarjem z Madagaskarja; Petek, 19. 10.: p. Marjan Valenčak OFM: Delež frančiškanskih misijonarjev pri gradnji Cerkve na Kitajskem; Sobota, 20. 10.: s. Magdalena Gosar: Misijonarke v službi otroka II.

Misijonska nedelja, 21. 10.: Sklep misijonskega tedna: ob 16. uri maša

in predavanju Frančka Kranerja: Slovenska pomoč misijonom na Madagaskarju.

Misijonska razstava, ki bo posvečena otroku v misijonih, bo odprta ves teden v razstavni dvorani frančiškanskega samostana.

Misijonsko vprašanje Cerkve rešujemo vsi: misijonarji na terenu, drugi v zaledju. Kdor ne razume svoje misijonske vloge, ne razume krščanstva. S spoznavanjem misijonske problematike in z molitvijo izpopolnujemo svoj krščanski poklic!

LETNO MISIJONSKO POROČILO Z GORIŠKE

Vodja slovenskega misijonskega dela na Goriškem nam vsako leto pošlje finančno poročilo o darovih slovenskih vernikov in obdarovanju slovenskih misijonarjev. Iz letošnjega poročila o tem v letu 1979 povzemamo te podatke, zanimive za naše bralce:

V Sklad za vse slovenske misijonarje so prispevali v lanskem letu (vse v italijanskih lirah): K. M. 10.000; Zavrtanik 2.000; K. K. 2.000; D. P. 5.000; Pegan Antonija 20.000; Razni 640.000; V. J. 50.000; H. S. 60.000; Razni 20.000; F. K. 10.000; Z. M. 25.000; H. S. 50.000; Franko 10.000; Tatjana B. 10.000; Razni 480.000; M. M. 10.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; Franka in Marija 50.000; K. B. 20.000; F. Malfatti 50.000; Razni 21.000; Razni 357.000; N. N. 10.000; Razni 200.000; T. P. 20.000; P. J. 10.000; V. J. 200 tisoč; N. N. 20.000; Slovenska župnija v Gorici 400.000; Humar I. in A. 40.000; K. B. 30.000; pok. Pegan Antonija 100.000; N. N. 10.000; N. N. 15.000; N. N. 10.000; S. C. 100.000; Slovenska župnija v Gorici 185.000; N. N. 10.000; H. S. 20.000; Čampa K. 10.000; N. N. 5.000; N. N. 10.000. — Skupno: 3.342.500 Lir.

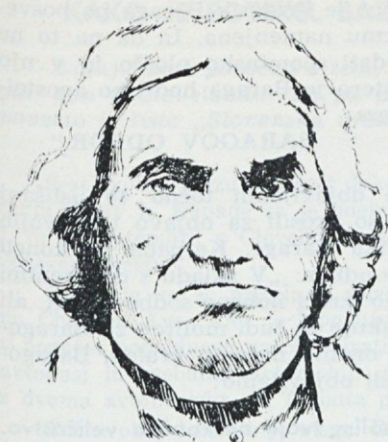
Za pravilnost gledanja na te darove naj pripomnimo, kar sporoča sam prelat dr. Humar, da so vsi darovi pod RAZNI došli na Goriško iz druge škofije. Pripominjamo, da je vrednost italijanske Lire približno 800 Lir za en dolar.

V Sklad za gladojoče pa so darovali lani (spet v lirah): M. Kofol 10.000; pok. Pegan Antonija 10.000; Kristina K. 5.000; N. N. 10.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; sestri C. 250.000; N. N. 20.000; N. N. 10.000; Vida Bitežnik 15.000; družina Drašček 5.000; N. N. 10.000. Skupno: 380.000.

K tem darovom za gladojoče poročevalec pripominja, da jih bodo poslali italijanski Caritas za vietnamske in kambodžanske begunce, o katerih se jim zdi, da so najbolj „lačni“.

Iz sklada za vse slovenske misijonarje je prelat dr. Humar v teku leta razdeljeval misijonarjem, ki so bili v Gorici na obisku ali ki so se vračali ali odhajali, ali pa je posamezne vsote odposlal raznim misijonarjem. V sklad KM za vse slovenske misijonarje pa je poslal v razdelitev vsega skupaj okoli 1.500.000 Lir, za kar se vsem darovalcem in posredovalcu prelatu dr. Humarju v imenu slovenskih misijonarjev lepo zahvaljujemo!

BARAGO NA OLTAR!

BARAGOV DAN V LJUBLJANI

Baragov odbor v Ljubljani, za katerega odgovarja prelat dr. Vilko Fajdiga, vicepostulator za Baragovo zadevo v ljubljanski škofiji, od časa do časa izda pod gornjim naslovom listič v pospeševanje Baragove beatifikacije, pred vsem v objavo uslišanj, ki jih odbor prejme v ta namen.

Dobili smo v roke 6. številko tega lističa, ki je izšel kot priloga „Priatelju“ maja 1979 na osmih straneh. Na prvi strani je poleg podobice Baragovega kipa v stolnem župnišču v Ljubljani napoved praznovanja Baragovega dne v ljubljanski stolnici, ki naj bi bil (in je gotovo bil) 23. septembra 1979. Takole se glasi besedilo te objave:

„Častitljiva stolna cerkev v Ljubljani je že stala, ko je mladi Friderik Baraga prišel študirat iz Trebnjega v Ljubljano. Nastanil se je v hiši prof. Dolinarja na oglu sedanje Stritarjeve ulice in Mestnega trga. L. 1821 je po dvanajstih letih vstopil v ljubljansko semenišče, ki še danes priča za njega. Najbolj pa se je stolnici približal, ko ga je 21. septembra 1823 škof Alojzij Wolf posvetil za duhovnika pri glavnem oltarju in kjer je naslednje jutro 22. septembra pri oltarju sv. Rešnjega Telesa imel novo mašo. Friderik Baraga stolnice tudi pozneje ni pozabil. Obiskal jo je, ko se je iz Amerike vrnil kot misijonar in kot škof.

Izbrali smo si zato stolnico za obhajanje „Baragovega dne“, ravno ob obletnici njegove nove maše. Ob skromni slovesnosti naj bi s spokornimi molitvami in kalvarijsko daritvijo prosili, da bi bil škof Baraga čimprej povišan do časti oltarja.

Ali je treba za to še posebej prositi? Ali ni njegova svetost dovolj izpričana? O tem ne dvomimo. Tudi najvišji uradi iz Rima in Marquette, kjer je škof Baraga pokopan, potrjujejo, da njegova razglasitev za blaženega resnično napreduje. Če pa še prepočasi, moramo še verovati, zaupati, moliti in se pokoriti, da bo šlo hitreje. Letošnja naša proš-

nja in daritev prav na tistem mestu, kjer je Friderik Baraga po posvečenju opravil svojo prvo daritev, je temu namenjena. In da na to ne bi pozabili, smo sklenili prav tam vzdati spominsko ploščo in v njo pritrčiti natančen posnetek palice, s katero je Baraga hodil po apostolskih potih in ob kateri je zorel za nebesa.

BARAGOV ODBOR.“

Na naslednjih sedmih straneh je objavljenih točno 40 uslišanj najrazličnejših Baragovih častilcev, ki so prosili za objavo teh svojih srečnih doživetij na priprošnje Friderika Barage. Kajpada na koncu teh ganljivih zgodb pripominja Baragov odbor: „V skladu s cerkvenimi predpisi — z objavo teh uslišanj nočemo izreči nobene sodbe o tem, ali so nadnaravnega izvora ali ne.“ Ponatiskuje se tudi molitev za Baragovo devetdnevnicu, ki bo tudi temu ali onemu našemu bralcu, Baragovemu častilcu prišla prav in jo zato tudi objavljamo:

„Moj Bog, z vsemi močmi svoje duše molim tvoje neskončno veličastvo. Zahvalim se ti za milost in darove, ki si jih naklonil svojemu zvestemu služabniku Frideriku Baragu. Poveljaj ga tudi na zemlji! V ta namen te ponižno prosim, usliši mojo prošnjo, s katero se zatekam k tvojemu očetovskemu usmiljenju. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.“

Vicepostulator Baragove zadeve za slovenske škofije prelat Vilko Fajdiga v razgovoru s papežem Janezom Pavlom II. ob priliki letne skupščine papeških misijonskih družb, katerih slovenski predstavnik je tudi gospod prelat.

KAKO JE POTEKEL BARAGOV DAN V CLEVELANDU

Zadnjič smo poročali o tem, kako so rojaki pripravljali lanski Baragov dan v Clevelandu. Tu pa ponatiskujemo poročilo o njega poteku, povzeto iz lista „Slovenska država,“ ki izhaja v Kanadi.

Šest škofov, blizu petdeset duhovnikov in nad tri tisoč Slovencev iz Združenih držav in Kanade se je udeležilo slovesnosti Baragovega dne, ki je bil 1. in 2. septembra v Clevelandu, nekoč za Ljubljano drugem največjem slovenskem mestu.

Srečanja so se pričela v soboto, 1. septembra, zvečer. V lepem parku na Chardon Ave., kjer je lepo urejena in okrašena lurška votlina, so se že v poznem popoldnevu začeli zbirati romarji. Od vseh strani so prišli z letali, avtobusi in osebnimi avtomobili. Celó iz Minnesote so prišli, iz Hamiltona z dvema avtobusoma, iz Toronta pa nekaj skupin z osebnimi avtomobili.

Točno ob pol osmih je msgr. Baznik začel moliti rožni venec; dve desetki v slovenščini, dve v angleščini, pa spet v slovenščini. Hkrati se je začela skozi park pomikati procesija s prižganimi svečami. Zbrano so stopali ljudje, stari in mladi, molili in prepevali. Med množico je bilo veliko narodnih noš, zlasti so izstopale gorenjske in belokranjske; prve s svojo barvno pestrostjo, druge z brezmadežno belino. Za verniki je bila dolga vrsta duhovnikov, največ seveda slovenskih, med njimi pa je s prižgano sečo v rokah stopal tudi clevelandski škof James A. Hickey. Za vsemi pa v škofovskem ornatu torontski pomožni škof dr. Lojze Ambrožič.

Ko se je procesija približala votlini, je bilo ravno konec molitve rožnega venca in začele so se tako priljubljene slovenske ljudske litanije Matere božje z odpevi, ki jih je tritisočglava množica navdušeno prepevala. Petje litanij in tudi drugačno pevsko sodelovanje je vodil Ivan Rigler.

Osrednja toka večerne pobožnosti je bila gotovo pridiga škofa Ambrožiča. Najprej je v angleščini pokazal pravi lik misijonarja in škofa Baraga. Izšel je iz majhnega naroda, a se je brez predsodkov in občutka manjvrednosti vključil v versko, kulturno in znanstveno življenje takratne avstroogrške prestolnice Dunaja. In ko ga je Božja Previdnost popeljala v še večji svet, je tudi tam izživel svoje slovenstvo in svoje duhovništvo. Poslušalcem, zlasti angleško govorečim, je ta poglobljeni prikaz Baragove osebnosti gotovo pomenil novo odkritje.

Svojo pridigo je škof Ambrožič sklenil v slovenskem jeziku. Z izbranimi besedami je prikazal Baragovo razmerje do domovine in slovenstva ter njegovo vključevanje v veliki svet. Samo dejstvo, da je bil dober Slovenec, mu je pomagalo, da je lahko postal državlján sveta. To je bila pomembna spodbuda slovenskim rojakom, ki so se nenadoma znašli v velikem svetu. Samo če bodo ohranili ljubezen do rodnega naroda, jezika in kulture, bodo mogli doprinesiti svoj delež k boljšemu jutrišnjemu dnevú velikega sveta, v katerem živijo.

Večerna slovesnost se je sklenila s slovesnim blagoslovom z Najsvetejšim in primerno ljudsko pesmijo.

V nedeljo dopoldne ob pol dvanajstih je bilo najprej kos'lo v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Med kosilom sta dva glasbenika izvedla izbran spored skladb velikih svetovnih skladateljev, sledil pa je občni zbor Baragove zveze. Spored je vodil Father Strelick, duhovnik marquetteške škofije, ki je zelo zavzet za Baragovo beatifikacijo. Pozdravil je navzoče, posebej je omenil skupine iz raznih krajev ZDA in Kanade. Nato je prebral pismo, ki ga je za Baragov dan posebej poslal ljubljanski nadškof in metropolit dr. Jožef Pogačnik. Prinesel ga je njegov posebni zastopnik dr. Drago Klemenčič, glavni urednik slovenskega verskega tednika „Družina“ iz Ljubljane. V pismu se je zahvalil vsem tistim, ki posvečajo svoj čas in svoje moči edinemu namenu, da bi škofa Baraga enkrat počastili na oltarju. Slovenske rojake iz Severne Amerike je povabil za prihodnje leto v Slovenijo, kjer bodo na posebnem Baragovem dnevu počastili 150-letnico Baragovega odhoda v misijone.

Father Strelick je pozval k besedi tudi zastopnika nadškofa Pogačnika ured. Klemenčiča. V slovenščini je ta prinesel navzočim pozdrave slovenskega metropolita, slovenske duhovščine in vsega božjega ljudstva. Poudaril je, kako prizadevanje za Baragovo beatifikacijo povezuje in združuje Slovence v domovini, zamejstvu in izseljenstvu. Izrazil je tudi upanje, da bi se čimprej srečali v Rimu na slovesnosti Baragove beatifikacije.

Glavna tajnica Baragove zveze Miss Agnes Rufus je kratko poročala o delu te zveze, o težavah in uspehih, ter pozvala vse navzoče k še bolj zavzetemu delu za Baragovo stvar. Kratko so pozdravili zborovanje še marquetteški škof Schmitt, Baragov naslednik na škofovskem sedežu, Father Tomc od Marije Vnebovzete iz Clevelanda, predsednik krajevne Baragove zveze in vicepostulator, ter seveda domači škof Hickey, ki je izrazil veselje nad tako velikim zborom. Kot zadnji je govoril postulator rev. Daniel Rupp. Povzel je nekaj misli iz govora škofa Ambrožiča in ognjevitno navduševal k molitvi in delu za Baragovo stvar.

Kosila v Slovenskem narodnem domu se je udeležil tudi clevelandski župan Kucinich s soprogo. Prebral je posebno listino, s katero je kot župan mesta razglasil 2. september 1979 v Clevelandu za Baragov dan. Župniku Tomcu pa je za posebne zasluge izročil mestne ključe.

V dvorani je bil tudi zaslužni delavec za Baragovo stvar Gregorič, ki v teh dneh dopolnjuje 90 let, a je še vedno trden in svež. Tudi senator Lausche je ves dan prebil med Slovenci in obujal spomine.

Zborovanje je zelo posrečeno vodil Father Strelick, ki je s svojo hudomušno besedo znal izvabiti tudi salve smeha.

Ob pol treh popoldne so Baragovi romarji napolnili veliko clevelandsko stolnico sv. Janeza Evangelista. Za velikim oltarjem sta stala združena pevska zborova obeh clevelandskih slovenskih župnij, ki ju je vodil Ivan Rigler, za orgelsko spremljavo pa je skrbel Franc Zupan. Ko je po cerkvi stopala dolga vrsta somaševalcev pod vodstvom škofa Hickeya, jih je pozdravila navdušena pesem „Povsod Boga“, ki jo je pela vsa cerkev.

Na splošno presenečenje je škof Hickey začel mašo s slovenskim znamenjem križa in slovenskim pozdravom „Mir z vami“. Nato je v angleščini pozdravil veliko množico. Posebej je imenoval nekatere škofove in duhovnike,

ki so stali z njim ob oltarju: nadškofa Josepha L. Bernardina iz Cincinnatija, Ohio, škofa Schmitt iz Marquette, Michigan, škofa Ambrožiča iz Toronta, škofa Povisha iz Lansinga, Michigan, svojega pomožnega škofa Lyka, benediktinskega opata Kovala, zastopnika ljubljanskega nadškofa ter slovenska župnika iz Clevelanda Tomca in Božnarja.

Maša je bila v angleščini, petje pa je bilo povsem slovensko, kakor tudi mašna berila. Priložnostno pridigo je imel nadškof Joseph L. Bernardin iz Cincinnatija, Ohio. Razložil je vlogo svetništva v Cerkvi, orisal moč Baragovega zgleda in pozval k posnemanju njegove hoje za Kristusom. Gotovo je zelo pomembno, da se je ravno nadškof Bernardin udeležil letošnjega Baragovega dne. Svoj čas je bil namreč predsednik ameriške škofovske konference in njegova beseda v ameriški Cerkvi še vedno veliko zaleže. To velja poudariti zlasti ob dejstvu, da se je ameriška Cerkev doslej še vedno premalo množično zavzela za Baragovo beatifikacijo. Posamezni duhovniki in škofje so sicer veliko storili, množic angleško govorečih vernikov pa gibanje še vedno ni doseglo v zadostni meri. Končno je bil Baraga ameriški škof in po besedah nadškofa Bernardina eden velikih tvorcev ameriške demokracije (iskreno se je boril za enakost vseh ljudi, ne glede na barvo kože) in katoliške duhovnosti.

Slovesnost je popestrilo ubrano slovensko petje; združena pevska zbor sta lepo opravila svojo nalogo, pri nekaterih pesmih pa je pritegnila vsa cerkev. Škofje in duhovniki, ki ne pripadajo slovenskemu krogu, so uživali ob ubranem večglasnem petju.

Baragov dan je sklenila slovesna akademija v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Spored je bil domiselno sestavljen. Čeprav je akademija trajala precej dolgo, ni bilo nikjer čutiti razvlečenosti. Sodelovali so domači zbori Korotan (inž. Frank Gorenšek), Slovan (Ivan Rigler) in Fantje na vasi (Janez Sršen). Vsak zbor je zapel dve pesmi, nekaj pesmi na koncu pa so zapeli v kombinirani sestavi. Posebej Korotan se je odlikoval po svežih mladih glasovih, ki dajejo upanje, da bo še slišati slovensko pesem.

Nastopila je tudi folklorna skupina Kres (Bernarda Ovsenik) s simpatičnim prikazom gorenjskega valčka. Dramatsko društvo Lilija (Ivan Jakomin) je pripravilo posrečen solističen prizor molitve indijanskega poglavarja. S pestrimi sestavi so nastopili še Mladinski pevski zbor (Miha Vrenko) ter slovenski šoli pri sv. Vidu (Anuška Lekan) ter pri Mariji Vnebovzeti (Rudi Knez). Posebej velja omeniti nastop mladih harmonikarjev. Živahno in suvereno so odigrali dve skladbi, pa tudi mlada pevca Dominika in Emily Gorše je bilo pravo veselje poslušati.

Nekaj posebnega je bilo vezno besedilo, ki sta ga dovršeno podala Mijca Slak (angleško) in Janez Tominc (slovensko). Ob vsaki točki so našli neprisiljeno povezavo z Baragovim življenjem in njegovo dejavnostjo, tako da se je misel na Barago kakor rdeča nit vlekla skozi ves spored.

Škofje in drugi gostje so do konca ostali v dvorani, domači nadškof Hickey pa se je na koncu z izbranimi besedami zahvalil vsem tistim, ki so pripravili tako čudovit dan. Hkrati pa je vse povabil na prihodnji Baragov dan, ki bo naslednje leto v Jolietu.

Z.M.M.

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Novi misijonar za slovenski misijon na Madagaskarju, škofijski duhovnik **Klemen Štolcar** je v družbi laičnega pomočnika iz Baragovega misijonišča **Markota Vilfana** dne 23. januarja odletel iz Pariza na Rdeči otok, kamor sta oba srečno prišla in se že razgledujeta po novem delokrogu svojega mladega življenja.

S. Ernesta Kosovel, ki je dolga leta misijonarila v Hongkongu, nazadnje pa več kot deset let v Tanzaniji v Afriki, se je oglasila iz Evrope decembra lanskega leta. Piše med drugim: „Nahajam se v domovini že skoro dva meseca. Ne vem, kdaj in če se bom vrnila v Afriko; zaradi pomanjkljivega zdravja sem pod zdravniškim nadzorstvom.“ Zaslужni misijonarki želimo okrevanja, če mogoče tako popolnega, da bo spet mogla nazaj na misijonsko polje!

Po enoletnem delu v Misijonskem zavodu se je **prof. Janez Slana** vrnil v Toronto. Vodja zavoda **Franc Sodja CM** se je ob slovesu od njega izrazil, da je bilo njegovo sodelovanje pri vzgojnem delu med fanti predragoceno. Zadnje njegovo dejanje je bilo: vodstvo taborjenja 20 gojencev zavoda v Bariločah. Tudi pod misijonskim vidikom je bilo Slanovo sodelovanje pomembno, saj je pomagal pri vzgoji bodočih misijonarjev, kakor upamo. Zato se požrtvovalnemu laičnemu pomočniku tudi slovenska misijonska akcija za njegovo pomoč Misijonskemu zavodu zahvaljuje!

V tem zavodu bo, kakor kaže, v novem šolskem letu, ki se tu začne v začetku marca, **spet 40 gojencev**. Misijonskim prijateljem to ustanovo toplo priporočamo v molitev, saj vemo, da po sv. Pavlu „Ni nič tisti, ki sadi, nič tisti, ki zaliva, ampak Bog, ki rast daje...“

Ta številka „Katoliških misijonov“ **obsega 64 strani**. Kot smo že omenili, bo celotni letnik vseboval 480 strani, a številke bodo imele različen obseg, kakor pač zahteva gradivo, ki se za posamezno številko nabere. V tej številki na primer se je nabralo več poročil Iz Misijonskega zaledja in tudi o Baragovi zadevi; poleg tega je obiskovalčevo poročilo o azijskih misijonarjih terjalo objavo velikega števila fotografij, zato ni bilo mogoče spraviti vse le v eno samo številko na borih 40 straneh.

V Baragovem misijonišču v Slovenski vasi pri Buenos Airesu, kjer smo se slovenski lazaristi naselili pred 23 leti, vedno kaj gradimo z božjo in slovenskih, pa tudi nemških dobrotnikov pomočjo. Pač stojimo na stališču: Eno je treba storiti, drugega ne opustiti. Najprej smo bili poskrbeli za našo misijonsko akcijo, sledilo je vse potrebno za šolsko-vzgojno delo slovenskega in argentinskega okolja. Končno smo se kot Vincencijevi sinovi odločili tudi za nemajhen karitativni podvig: Organiziranje in vzdrževanje **Doma sv. Vincencija** za slovenske onemogle. Stavba stoji tik ob cerkvi Marije Kraljice in v njej bo prostora za okrog 30 oskrbovancev in za samostan s kapelico za slovenske Marijine sestre Čudodelne svetinje, ki bodo Dom vodile. Le-te so že prišle in se naselile, poleg tega pa tudi že kakih 10 oskrbovancev, ki so bili najbolj potrebni zavetišča. Tudi ti bodo po svoje živeli za misijone.

naši misijonarji pišejo

FORMOZA

Sredi julija lani nam je pisal maryknolski misijonar FRANCI REBOL. Zahvalil se je za misijonski dar, potem pa pristavil:

„Doktorja Janeža že dolgo nisem videl, a mislim, da grem naslednji mesec v Lotung, ga obiskat. Tu bodo namreč počitnice in bom imel malo več časa. G. Majcen se pa še ni vrnil. Njegovi sobratje salezijanci bodo prevzeli ono deško naselbino, ki jo je bil ustanovil in dolgo sam vodil naš sobrat.“

DR. JANEŽ se nam pogosto oglašuje s kratkim pismom, a vedno, kadar kaj o sebi pove, pravi, da ni za objavo. Pa vendar vsaj nekaj novic iz njegovega delokroga:

„Zdaj sem zelo zdrav in pri dobrih močeh. Pravite, da kirurgi bolj zgodaj izprežejo. Pred nekaj leti sem v ameriški medicinski reviji bral, da je v Chicagu umrl 85 letni kirurg. Šam je imel bolan želodec, a je dva tedna pred smrtjo še bolniku želodec operiral, potem pa sam začel krvaveti iz želodca in končno na tem umrl... Kaj pa, če bi jaz njega posekal?“

O smrti Pavleta Fajdiga, ki me je že dvakrat obiskal, sem le od Vas zvedel. Naj počiva v miru! P. Crotti ga je poznal in sem ga prosil, naj moli zanj.

Na otoku vse kot ponavadi, vse mirno in nihče ne misli na kako

spremembo. Vse kaže, da naši tu februarja 1980 začno graditi 6 nadstropno novo bolnico. Čakajo le dokončne odobritve od vrhovnega predstojnika v Rimu. P. Crotti je odšel te dni tja z vsemi načrti.

Imel sem zelo hud mesec julij. Ostal sem sam za vse težko delo, tako da se cel mesec nisem pošteno prespal. Sedaj je boljše, imam spet 4 pomagачe-asistente. Dobili smo več novih aparatov, ki so zelo moderni, bolnica vedno natrpana, ni časa za bolezen in za utrujenost...“

To je misijonar pisal še pred koncem avgusta lani. V začetku decembra pa v naslednjem pismu še tole pove:

„Ta teden tukajšnji časopisi mnogo pišejo, da je naša vlada sklenila vzpostaviti direktne trgovske zveze z vsemi vzhodnimi državami: Jugoslavijo, Madžarsko, Češko in Poljsko. Naši trgovci modo mogli iti tja kupovat in oni bodo lahko prišli k nam. Je to morda prvi korak, ki mu bo sledilo še trgovanje s Pekingom in Moskvo? Trdijo, da ta odločitev nikakor ne pomeni kake spremembe v antikomunistični politiki... Lahko tako trdijo, a bistri glavi to da mnogo misliti. Morda bi radi postali nevtralni, morda od vseh neodvisna država. Ideja ima veliko simpatizerjev, a zaenkrat jo vlada pobija, vsaj na zunaj.“

Naši kamilijanci imajo dovoljenje za gradnjo nove bolnice, ki pa še ni

čisto dokončno, saj ta mesec pridejo iz Rima višji in se bomo z njimi o vsem pogovorili. Vendar naši po kitajskem novem letu že mislijo začeti z gradnjo.“

Tudi s. ROZALIJA BRILEJ se nam je od tam oglasila koncem julija lani. Tudi ona se lepo zahvaljuje za poslano ji pomoč in dodaja:

„Nekaj o našem delu tukaj: Letos smo vsakoletnemu materinskemu dnevu dale več povdarka. V našem otroškem vrtcu so bili telovadni nastopi in igrice, vse mamice so bile povabljene, da vidijo, kako se njihov otrok zna igrati. Prišlo jih je nad dvesto in vse so bile zelo zadovoljne. V otroškem vrtcu imamo okoli 120 otrok, a med njimi sta samo dva krščena, ena deklica in en deček, vsi drugi so pogani kakor njih družine, ki so zelo

zakoreninjene v poganstvu, zlasti tu, ker smo na deželi.“

Iz več pisem, ki nam jih je poslala s. ANICA MIKLAVČIČ, kanosijanka, z istega oroka od konca julija pa do konca leta, objavljamo sledeče:

„V tej vročini je delati kar težko, zlasti ker je dela veliko. Imamo krščanski nauk za otroke, a imajo toliko drugih skrbi za šolski študij in izobrazbo sploh, da za verske stvari kar ni časa. Strašno si prizadevajo, da bi po končani srednji šoli prišli na univerzo, pa jih je preveč, zato je treba čakati dve, tri leta.

Gotovo ste tudi Vi kaj slišali, kako lepe in dobro vesti prihajajo s celinske Kitajske. Neka nova organizacija, ki se imenuje „Janua coeli“ (Nebeška vrata) zelo pridno deluje za vrnitev na Kitajsko; obstoji v Italiji in

S. Anica Miklavčič (levo) pri krstu očeta (z belo šlolo) in njegovih petih otrok; v ospredju med otročadjo župnik-krstitelj.

Mirko Tružnjak in francoski sobrat Pierre Salle, ki sta lani skupaj obiskala Slovenijo, v družbi z nčžo s. Frančiško Novak O.S.U.

jo sestavljajo Evropci in Kitajci. Pravi, da so mnogi stari misijonarji že pripravljani na vrnitev, in med temi starimi sem gotovo tudi — jaz. Ko sem zapustila pred 28 leti Kitajsko, sem bila najmlajša od vseh sester.

Misijonar Majcen mi je pisal iz Ljubljane in pravi, da se sedaj ne bo vrnil tako hitro na Formozo; seveda, ga tudi v domovini potrebujejo, on pa počitka.

Pravi, da bo šel papež na Filipine, a so ga povabili, da obiše mimo-grede tudi našo Formozo. Bomo zares doživeli to srečo? "

HONGKONG

Tam deluje salezijanski duhovnik STANISLAV PAVLIN, ki nam sredi julija poroča, da je bil nekaj bol-

„Prav včeraj zvečer sem se poslovil od bolnišnice, kjer sem bil teden dni. To je bolnica kanosijank, kjer je delovala tudi naša s. Ernesta Kosovel pred odhodom v Tanzanijo. Zdravili so mi nekaj na pljučih. No, zdaj sem spet na delu, ki ga ni preveč, ker je počitniški čas.“

V naslednjem pismu pa pravi:

„Zadeva z vietnamskimi begunci se je tu malo pomirila in se bo morda tudi zaključila, kajti tukajšnja vlada je vzela stvari zelo resno v roke. Prvega septembra se pri nas začne spet šolski direndaj. Letos bom imel malo manj ur poučevanja, da bom lažje izpolnjeval druge moje obveznosti v zvezi z zavodsko ekonomijo.“

Pa še iz pisma z dne 19. avgusta:

„Naš provincial, Kitajec, je šel v Shanghai, da bi od tam prodril do Kunminga. Pa so ga zasledovali in mu pet tja preprečili; kar na hitro se je vrnil. Mogel je govoriti le z enim sobratom-duhovnikom, ki je slučajno prišel tedaj na dopust iz Mandžurije, kjer dela kot kmet na polju...

Šolsko leto se je začelo in smo spet polno zaposleni. Naš katehumenat ima lepo število kandidatov za krščanstvo, upamo, da nam Gospod blagoslovi naše prizadevanje. Katehumeni potrebujejo veliko pomoči v obliki molitev in dobrega zgleda, ki jim ga moramo dati vsak trenutek.

G. Majcen mi redno piše in se v dcmovini prav dobro počuti, hvala

Bogu! Nazaj pa menda več ne pride.“

TAJSKA

Iz te dežele nam je že sredi avgusta pisala s. FRANČIŠKA NOVAK O.S.U. Tudi ona se zahvaljuje za ček, ki smo ji ga poslali, obenem pa se zahvali tudi v imenu p. Mirkota Tružnjaka za poslanega njemu v pismu v slovenščini po s. Frančiški:

„Pismo za p. Mirkota sem že predvedla in ga bom oddala skupaj s 400 dolarji, pretopljenimi v tukajšnji naš denar, ekonomu njegove družbe, s katerimi ste tudi vi govorili, ko ste nas obiskali. Rekel mi je, da namerava p. Mirko priti s hribov v Chiengmaj čez kaka dva tedna in bo dvignil ta lepi dar. Kajti po pošti ga ne ka-

Ob posvetitvi nove cerkve med Karijanci v tajski deželi. Na sliki farani iz Chiengmaja nosijo v cerkev za darovanje listi tipični tajski „phan“, ki pa je tu s cvetjem samo podložen, a je poln bankovcev, dar naših vernikov — je pisala s. Novak.

Sestra Frančiška Novak skupaj z dvema karianskima sestrama, ki sta napravili prve zaobljube. V ozadju nova cerkev v Viengpapao, kakih 100 km severovzhodno od Chiengmaja, za katero so chiengmajski verniki prinesli darove.

že pošiljati, ker so zveze zelo slabe ali jih pa sploh ni... Zadnjič je ta naš slovenski misijonar prišel v Chiengmaj z bolnikom in se je oglasil tudi pri meni, in sicer z novico, da je prejel iz Ljubljane velik paket nošene, pa še zelo porabne obleke, ki bo prav prišla njegovim kristjanom in drugim potrebnim v zimskih dneh in zlasti nočeh, v samotnih gorah. Tam je čisto drug svet kot v Chiengmaju, a tam se Bog razodeva malim in zapuščenim od tega sveta. Misijonarji tamkaj delijo z ljudstvom njihovo borno življenje, da jim morejo približati evangelij.

In tudi meni ste poslali lepo darilo. Dasi je naša misijonska šola vedno v gmotnih stiskah, se bom vendar pogovorila s prednico, da bo šel do-

ber del meni poslanega med naše najbolj revne. Tako bo tudi hroma, a apostolsko tako goreča Marija Pensri mogla začeti svoje delo za sotrpine. Njenega brata, ki je še vedno v zaporu, bova šli obiskat in mu ponesli kaj potrebnega. Bog povrne vsem dobrotnikom in misijonskim prijateljem!

15. julija je bil za naš uršulinski misijon na Tajskem velik dan. Tu v Regina Coeli smo praznovali zlati jubilej misijonskega življenja kar treh naših sester, ene Irke, ene Američanke in ene Francozinje. Vse tri kljub visokim letom (prva je že v 86-em) še pridno misijonarijo. Imele smo sveto mašo v kapeli in nato tradicionalno tajsko slavnost hvaležnosti v dvorani. Sodelovalce so nekdanje

učenke in učiteljice v velikem številu in z vso iskrenostjo; pokazale so, kako zelo cenijo službo misijonskih sester, došlih iz različnih krajev sveta, ki so njim in njihovim otrokom posvetile življenje. Bolj ali manj jasno čutijo in vedo, odkod jemljemo moč in čigave priče smo. Na praznik je prišla z avtobusom iz Bangkoka tudi naša draga sestra S. Ksaverija Pirc. Z m. Rafaelo Vurnik sta že 4 leta pred prihodom teh sester začeli v deželi orati misijonsko ledino. Bog ve, če bomo še kdaj imele tak praznik. A naj Bog vsaj pomnoži domače poklice, da nas nadomeste, ko se bomo druga za drugo umaknile...“

Sredi januarja letošnjega leta pa nam je ista misijonarka pisala tudi tole:

„Božič v misijonih je bil spet jako lep. Vendar sem se spomnila lanskega božiča v snegu in mrazu doma in na sveto noč v domači fari v Trnovem, spet po 44 letih...“

Tu v Chiangmaju je naš tajski župnik dobro organiziral praznovanje letošnjega božiča. Podlaga vsega je bila duhovna priprava. Razstave jaslic in božičnih risarij naših otrok, božične igre in zabave na samo sveto noč, lepa procesija z lučkami okoli cerkve. Med polnočnico so pastirji in angeli pristopili k oltarju in ostali okrog njega do konca maše. To vse so oskrbele sestre župnijske šole, same Tajke, dobro vzgojene in zelo apostolske. Čutimo, kako uspešna postaja domača Cerkev in vedno manj odvisna od misijonarjev. To je prav primerno zlasti v skladu z nevarnostmi, ki pretijo deželi. Na gorah med primitivnimi plemeni bo pa težje, če misijonarje izženejo. Silno težko jih bo nadomestiti.

Novembra smo imeli lepo slovesnost obnovitve krstnih obljub 35 fantov in deklet tretje in pete gimnazije,

še prej pa so se vsi ti mladi udeležili tridnevni duhovnih vaj na gori Sutep. Zdaj pripravljamo malo manjše fante in dekleta na birno, ki bo 17. februarja.

Moje delo je še vedno isto: pouk v našem uršulinskem zavodu, zlasti verouka in moralke, francoščino učim pri šolskih bratih in verouk na fari, skupaj z drugimi redovnicami in šolskimi brati.

Brala sem o tem, kako so mati Terezijo odlikovali z Nobelovo nagrado za mir. Zdi se mi, da se m. Terezijo lahko primerja s Terezijo iz Avile in Terezijo iz Lisieuxa, le da ima vsaka svoj značaj, svojo karizmo, pač za svoj čas. Ko sem se vračala v Siam, sem mislila iti preko Indije, da bi se v Kalkuti srečala z m. Terezijo. A z zlomljeno roko sem morala kar naravnost na Tajsko. M. Terezijo občudujem, ker je tako pristna in resnična misijonarka ljubezni božje do najbolj ubogih. Tudi jaz si želim nekaj te vere in ljubezni, ki jo ima ona. Tudi tu je mnogo zelo ubogih, moralno zapuščenih in nezaželjenih, ki jih grem rada obiskat, kadar le morem. Verjetno bom šla ob prihodnjih počitnicah na kako zborovanje v Bangkok in od tam, če bo le mogoče, do ubogih beguncev ob vzhodni meji dežele. Položaj teh revežev se še ni dosti zboljšal.“

Iz Madrasa v Indiji nam je 30. januarja pisal obiskovalčev spremeljavec po Aziji, brat IVAN KEŠPRET SDB:

„Mati Terezija, ki sva jo bila obiskala v Kalkuti, je prejela Nobelovo nagrado in tudi Indija jo je počastila. Vsi smo ponosni na to malo in preprosto redovnico. Slišal sem, da ji je Indira Gandhi podarila eno hišo Kongresne stranke v Delhiju, da jo uporabi za reveže.“

Vrhovnega predstojnika salezijancev so v Madrasu takole okinčali. Spodaj ga vidimo, ko je obiskal tiskarno, v kateri deluje naš br. Kešpret, ki ga vidimo z očali tik ob njem.

Tukaj vse po starem. Dela imamo veliko. Da bi več fantov imelo priložnost, vaditi se s stroji, smo začeli z dvema delovnima časoma: Od 6 zjutraj do 2 popoldne in od dveh pa do 10 zvečer. S tem smo se še bolj zaposlili. Ni časa za branje knjig, ne za pisanje, ne za kako zabavo. Z veseljem pričakujemo vsako nedeljo, a ko ta pride, je veliko prekratka...

V oktobru smo imeli obisk vrhovnega predstojnika g. Vignano. Bil je zelo prisrčno sprejet. V Kerali so mu pripravili procesijo s sloni. Gotovo s precejšnjim strahom je jezdil na največjem slonu, mncžica mu je pa poskala. Jaz sem seveda bil zelo zaposlen s slikanjem.

Vrhovni predstojnik nas je povabil, da gremo v nekaj afriških držav na misijonsko delo. Tako bomo kmalu poslali iz Indije prve sobrate na delo. Indija ima veliko poklicev, in je prav, da gredo ven. (Op. ur.: Saj bi mogli iti delat po raznih krajih Indije, če bi ne bila vlada nasprotna spreobrnjanju...) Tudi je res, da imajo Afričani raje Indijce kot Evropejce za misijonarje.

Nekaj dni pred božičem me je obiskala Marija Sreš. Šla je preko Madrasa v Trivandrum na neki seminar. Kramljala sva nekaj uric. Z njo je bila neka španska sestra, zato se je naš pogovor razvijal večinoma v angleščini. Imele so družbeni sestanek in ona je bila izvoljena kot predstavnica indijske province. Morala bo torej v maju ali aprilu na generalni kapitelj v Španijo; od tam bo za kake dni skočila tudi domov.

Tu je zdaj delo prijetno. Letos je bilo v Madrasu veliko dežja. Zdaj imamo spet jasne sončne dneve. Kmalu bo začela pritiskati vročina.

Mi še vedno čakamo novih strojev. So že zapakirani v Italiji, a uradnega

dovoljenja za uvoz v Indijo še ni. Prejšnja vlada nam je prošnjo za oprostitev od carine odbila. Poskusili bomo spet pri novi vladi.

Jutri imamo praznik Don Boska. V Indiji je zelo poznan. Veliko šol in zavodov nosi njegovo ime. Bil je res velik ljubitelj mladine. Ko bi mi imeli vsaj delček njegovega ognja!

Topel pozdrav vsem misijonskim prijateljem!"

INDIJA

O. JOŽE CUKALE S.J. nam iz bližine Kalkute v začetku februarja 1980 piše:

„Brat Leopold Vidmar je skončal veliko šolsko zgradbo v Kalyanpuru. Dvoje stavb daje poseben izraz tej misijonski postaji: prva je Poderžajeva cerkev svetega Štefana in druga Vidmarjevo delo.

Če bi me zdajle vprašali za naslov Poldeta, bi mogel samo skomizgniti z rameni. Verjetno bo v Kalni na severu Bengalije, ki je povečini obljudena s Šantalci. Tam seveda spet zida. Upam, da se kaj oglasi, še preden ga pokličejo, da zgradi večjo kapelo Morning Star kolegiju, katere načrte sem si ogledoval, ko sem prišel na slavje vsakoletnega „Dneva kolegija“. Pri načrtu ima spet prste vmes arhitekt Barnes, ki je izrisal načrt za našo cerkev sv. Antona. Osemindesetletni „mladenič“ Vidmar je torej v vsem svojem mladostnem zagonu. Bog ga živi!“

Sam brat VIDMAR se je nam oglasil lenskega avgusta. Po zahvali vsem dobrotnikom, ki so tudi njemu omogočili lep poslani mu dar, nadaljuje:

„Priznam, da res zelo malo pišem, h čemur je veliko kriva zaposlenost. Ko človek gara cel dan z delavci, z dobavo gradiva za zidanje in z dru-

Samostan in kolegij v Asansolu, kjer živi naša s. Magdalena Kajnič.

gim, se mu pa zvečer tudi ne ljubi prijeti za pero.

Semenišče, na katerega gradnjo sem se pripravljaj, ko ste bili Vi pri nas, je bilo 4. avgusta blagoslovljeno. Blagoslovil ga je kardinal Picachy. Med tem sem sezidal tudi eno vaško cerkev, ki bo med tednom služila tudi za šolo.

Zdaj pa zidam šolo v fari Kalyanpur v novi škofiji Baruipur. V tej fari je župnikoval pokojni p. Stanko Poderžaj pred smrtjo in sezidal novo cerkev. Po me že prosijo, da ko dozidam to šolo, naj bi prevzel zidanje nove kapele z avditorijem v Velikem semenišču Morning Star v Barrckpurju. Tako na stara leta ne morem

preveč lenobe pasti.

Vse nas je izredno zadela smrt br. Janeza Udovča. Zdaj sva tu od Slovencev samo še o. Cukale in jaz. Pa naj ljubi Bog da pokojnim počitek, katerega tu niso imeli.

Moje štiri operacije, ki sem jih prestal v zadnjih dveh letih, so vse dobro uspele; nič mi ne nagajajo. Seveda, leta pa le precej čutim; ne gre vse tako kot pred 40 leti...

Ona cerkev, ki smo jo dobili od protestantov, je ravno v središču kalkutskih katoličanov, zato so zdaj zraven cerkve sezidali novo, štirinadstropno hišo, kjer bo središče jezuitskega delovanja za Bengalce. Tam se bodo naselili pisatelji in pre-

vajalci knjig v bengalski jezik, tam bodo tudi razne mladinske organizacije za Bengalce imele sedež, itd.

Kardinal Picachy, ki ga Vi dobro poznate, je precej zaposlen, ker je predsednik škofovske konference za celo Indijo. A Alen, ki je bil tedaj generalni vikar, je postal pomožni škof za Kalkuto. Posvetil ga je v Rimu papež Janez Pavel II. Tako kardinal kot msgr. Alen se Vas dobro spominjata, pa se počutita srečna, da sta Vam mogla pomagati v tisti zadregi.

Danes nam dež nagaja, zato sem dobil priliko, da Vam napišem to pismo“.

S. MAGDALENA KAJNČ iz Asansola se še vedno kar krepko drži in nadaljuje svojo strežbo ubogim v disperanzjeru blizu samostana, kjer živi. V mesecu juliju in avgustu nam je pisala pismi, v katerih se zahvaljuje za pomoč. Pravi, da ima veliko število bolnikov, ki prihajajo po pomoč in ki so zelo hvaležni za vse, ona sama pa vsem slovenskim dobrotnikom.

Iz Bombaya je sredi avgusta pisala s. KONRADINA RESNIK:

„Najlepša hvala za pisma in čeke! Da nisem preje pisala, je vzrok bolezen. Bila sem v naši bolnici cel mesec, največ radi srca in drugih komplikacij. Vse to pride, ko človek ni več mlad, pa ker sem se preje premalo pazila. Zdaj že zopet delam, a bolj s težavo.

Pokojnega kardinala Graciasa zelo pogrešamo. Ko me je novi nadškof obiskal v bolnici, je isto rekel. A on je tudi zelo priljubljen, ljudje ga imajo radi in je goreči voditelj Cerkve.

Čuli oziroma brali ste o preganjanju kristjanov v pokrajini Arumachal. Za božič so izgnali cele vasi v gozd,

eden od bližnjih škofov je prosil oblasti za dovoljenje, da bi imel tam polnočnico, pa mu niso dovolili. A katoličani po Indiji so protestirali. Tu v Bmbayu je bilo v sprevedu z nadškofom in dvema škofoma okrog 100.000 ljudi, ki so protestirali; podobno je bilo drugod po Indiji. Skofje so šli protestirat tudi k ministru. Mati Terezija je pisala na predsednika odločno pismo, v katerem je med drugim povedala, da tudi njej tamkajšnje oblasti niso dovolile, da bi šle njene sestre med tiste ljudi delat, dočim so dovolili Krišna misijonu in budistom tudi. Tamkajšnji oblastnik je pripadal preje gibanju Maka Saba, katerega člani so ubili Mahatma Gandija. Pravijo ti ljudje: Indija pripada hindujcem in samo hindujci bi smeli biti v Indiji...

Sedaj bo mogoče boljše. Sedanji ministerski predsednik Charang Sing (sestra to poroča, še preden je gospa Ghandi zmagala pri volitvah, op. ur.) bo bolj moder. Seveda je težko reči, kaj vse še pride, kajti se tako trgajo in kosajo med seboj, tudi Indira Ghandi želi nazaj na oblast.“

Iz od misijona oddaljeni vasi Ghorwada v državi Gujarat (Indija) nam je sredi avgusta pisala s. MARIJA SREŠ iz družbe Kristusovih sester:

Pisala sem Vam bila, da sem obiskala misijonarja Bernika v Assamu. Tja sem šla, da sem spremila sosestro, ki deluje na Japonskem, a se je na poti nazaj ustavila v Indiji. Njo sem spremila do Shillonga in sem mimogrede obiskala tamkaj Bernika in v Kalkuti pa o. Cukala. Po vrnitvi s tega potovanja sem pa spet tu v tej vasi.

Novinka Katarina je 10. junija odšla nazaj v novicijat, na njeno mesto se je prostovoljno javila viceprovincijalka, krasna indijska sestra, do-

ma iz Bombaya. Trenutno je odšla na neki sestanek s provincijalko, in potem gre proti Benaresu, da obiše dve naši skupnosti. Tako je sedaj namesto nje tu z menoj sestra Žaya, ki pripada neki drugi kongregaciji, doma iz Tamila; rada bi prestopila k nam radi odprtosti in misijonske preprostosti. Ghorwada in moj način misijonarjenja ji je všeč. Sedaj mora še skozi določen proces, in če jo naša kongregacija sprejme, bo ostala. Tako vidite, da imam vedno nove osebe ob sebi; seveda mi to ni preveč všeč, ker s prilagajanjem in vsajanjem v to življenje in delo vedno novih tovarišic mi preostaja manj časa za delo z ljudmi; tudi jezika se mora vsaka naučiti.

Letos je deževna doba vstopila pozno, a zato divja z večjo silo in povzroča na mnogih krajih poplave, ki jih tukaj ni, ker je pokrajina gričevasta, a gripa in razne živalske bolezni razsajajo tudi tu. Na primer: Naši družini je poginil vol in bufalica tudi, in to je največ, kar so imeli. Zelo jih je prizadelo: mati je zbolela, gospodar pa pravi, da se mu meša v glavi. Ljudje prihajajo izrekat sožalje, a nič ne pomagajo. Tudi midve čutiva z njimi: zame je taka izguba in tako velika žalost ob njej res nekaj novega. Šele sedaj razumem nevakšino v vsej njeni globini in širini...“

V naslednjem pismu, ki ga je misijonarka pisala sredi delembrani, pa poroča:

„Hvala za pismo in čeke. Upam, da jih bodo naše sestre mogle vnovčiti, čeprav niso na moje ime izstavljeni. Ljudem bo pomoč prav prišla, še posebno letos, ko ni bilo dežja in zato ne koruze, ne riža, ne pšenice.

Nahajam se na jugu Indije. Jutri imamo neko zborovanje v Trivandru-

mu in sva s sestro skočili sem na rtič Cape Camerin, da bi si noge umili v mešanici Indijskega, Arabskega in Tihega Oceana... Pokrajina je prečudovita in srce spontano poje hvalnice Bogu.

Za dva dni sem se na potu ustavila pri br. Ivanu Kešpretu v Madrasu. Lahko si predstavljate, kako me je bil vesel. Malo sva se sprehodila po njegovem mestu, obujala spomine in sanjala o bodočnosti.

V začetku decembra smo imeli kapitelj provincije. Tam so me izvolili za delegatko za generalni kapitelj, ki bo drugo leto v Španiji. Po eni strani me veseli, da bom tako tudi domov skočila in spoznala našo kongregacijo od nog do glave. Po drugi strani pa to pomeni začasno prekinitev dela v Ghorwadi, tisti vasi, kajti moja sedanja spremljevalka gre tudi v Španijo iz istega vzroka kot jaz. Čudno, da sva obe delegatki iz istega delovnega področja in kraja! Pa bo le treba iti. Provincijalka mi je svetovala, naj bi šla za nekaj mesecev domov in se pošteno odpočila, sestra viceprovincijalka, ki je bila v vasi z menoj, se bo pa tudi zadržala v Španiji, da se nauči španščine. Jaz ne bi šla rada domov za dolgo dobo, a morda bom šla za Veliko noč. Srce bo itak tukaj ostalo.“

AFRIKA – TANZANIJA

Od tu imamo dve pismi beneškega Slovenca p. EMILA ČUKA.

Prvo je iz začetka avgusta, in sicer iz glavnega mesta te dežele, Dar es Salaama:

„Prosim Vas, lepo se zahvalite vsem dobrotnikom, s pomočjo katerih ste me razveselili s 400 dolarji. Naj Bog vsem bogato povrne!

V času od 11. do 23. julija smo imeli na župniji katehumene in novokrščence, da so se na misijonu bolj

intenzivno pripravili na prejem zakramentov. Onim, ki so prišli posebno daleč (takih je bilo nad 100), smo nudili prehrano in bivališča brezplačno. Vsak dan smo zaključili s skioptičnimi slikami in razlago vsega ti-stega, kar smo se čez dan naučili. Ves trud teh dni je bil poplačan, ko je 23. junija prejelo sveti krst 31 odraslih in 8 otrok, prvo sveto obhajilo je prejelo 150 oseb, 150 zakramentov svete birme smo pa podelili naslednji dan. Kajpada smo obhajali liturgijo te dni kar na prostem, v senci mimose. Cerkev ne bi spravila pod svojo streho niti tretjine udeležencev.

Od 11. julija naprej sem pa tu v Dar es Salaam, kjer ostanem do prvega oktobra. Kaj pa tu delam? Pomagam družbenemu prokuratorju, ki

ima v teh mesecih veliko več opravkov in ne zmore vsega sam.

Čeprav je vojna z Ugando končana, vendarle še vedno čutimo pomanjkanje mnogočesa. Pretekle dni smo ostali brez moke in brez kruha.

Prejšnjo nedeljo sem maševal v gobavskem zavetišču Kigamboni blizu Dar es Salaama.“

Drugo misijonarjevo pismo je pa iz konca meseca novembra; piše ga s svoje župnije Kifumbe, a nam daje sledečo veliko novico:

„Prišla je ura, da se od tu poslovim. Pojutrišnjem bo uradno ustoličen kot župnik na to župnijo moj sobrat. V ponedeljek, 3. decembra, na praznik sv. Frančiška Ksaverija bom zapustil to župnijo in se preselil na mojo novo postojanko, za katero so me predstojniki določili, v Njombe.

Katedrala in župna cerkev v Njombe v Tanzaniji, kamor je bil prestavljen za župnika naš Emil Čuk.

Ne bi bil iskren, če bi trdil, da mi ob slovesu ni bilo hudo. Tu sem do- slej deloval najdalje in veliko delal. Poln sem upanja, da mi boste do- brotniki v Argentini in Združenih državah ter drugod ostali zvesti tudi na novi postojanki z molitvijo in dru- go pomočjo. Lepo prosim!

Nova župnija ne bo sicer potrebo- vala toliko novih gradenj. Ustanov- ljena je bila že pred 40 leti. A ve- liko več dela bo na dušnopastirskem področju, kajti je bolj številna in ob- sežna kot prejšnja, Kifumbe.“

Na drugem koncu Afrike, v Liberiji deluje slovenski misijonar ALOJ- ZIJ RINK iz Družbe presv. Srca. Od njega imamo dve pismi. Prvo je z dne 30. avgusta lanskega leta in v njem najdemo tele zanimivosti:

„Prejel sem Vaše pismo in v njem ček, za katerega se Vam lepo zahva- ljujem. A v pismu je tale napaka: Pišete, da nisem po krvi popoln Slo- venec. A glejte: Moja oče in mati sta bila oba Slovenca, a sta se izselila v Združene države že v začetku sto- letja. Zato sem po krvi popoln Slo- venec, a po državljanstvu Amerika- nec. Pred kratkim sem se srečal z italijanskim ddhovnikom, čigar mati je bila Slovenka. On govori tudi slo- vensko; presenečen sem bil, kako sem jo hitro začel tudi jaz po slovensko ubirati. Če bi šel v Slovenijo za me- sec dni, bi se čisto gotovo naučil slo- vensko govoriti.

Prihodnji teden grem v Združene države; dvomim, da se vrnem v Za- hodno Afriko, v Liberijo. Tu sem űelal pet let in pol in mislim, da bom doživel spremembo. Škof me je sicer povabil, da se vrnem, a mu nisem nič obljubil. Moj provincial mi je pisal in me povabil, da nadaljujem svoje misijonsko delo v Ugandi, kjer sem bil preje že 13 let. Misijon Ka-

sanga, kjer sem deloval, se je po pri- hodu Misijonskih sester zelo razvil. A položaj v Ugandi ni dober. Pre- jemam mnogo pisem od tam, pa iz njih sklepam, da gre celo na slabše. Tatov kar mrgoli, mnogo je umo- rov, cele tolpe tega so po vsej Ugan- di. V takih razmerah je težko kaj delati.

Sicer tudi v Liberiji zadnje čase ni dosti bolje, zlasti ker je tu razlika med revnimi in premožnimi sloji še občutnejša.

Moja edina želja je, da delam še najprej v misijonih. Mislim, da imam moči še za nekaj let za to.“

Nekaj mesecev kasneje, 10. janu- arja 1980 pa nam misijonar sporoča tole:

„V Afriko sem se vrnil nekaj dni po božiču. Lani sem mislil, da me bodo poslali spet v Ugando, a ker tam le preslabo kaže, sem se odločil, da nadaljujem z delom v Liberiji. Tu bom spet poučeval v šoli kake dve tri ure dnevno, sicer bom pa sodelo- val na župniji zlasti ob sobotah in nedeljah.

Imenovan sem bil tudi za direktor- ja radijskega programa, ki ga bo škofija čez nekaj mesecev prevzela na lokalni radijski postaji. Za kaj takega sem se vedno zanimal in mi je osebno zelo po godu. Deloval sem že pri radiju, imam celo zadevne študi- je, ki sem jih dovršil pred vstopom v semenišče. Večkrat sem že po- skusil, da bi kje začel s kako radijsko oddajo. Končno se mi bodo sanje uresničile.

Srčno se Vam zahvaljujem za vso slovensko pomoč v preteklosti in se priporočam tudi za naprej.“

MADAGASKAR

Ko je še čakal v Parizu na dovo- ljenje za vselitev na Madagaskarju,

se nam je ljubeznivo oglasil misijonar KLEMEN ŠTOLCAR iz ljubljanske škofije, ki je pa med tem, skupaj z laičnim misijonarjem Markom Vilfanom iz Baragovega misijonišča že dospel na Rdeči otok.

Njegovo pismo ima sledečo vsebino:

„Po božji dobroti in Vaši darežljivosti sem prejel večjo vsoto denarja. Prav lepa hvala vsem dobrotnikom! Hvaležen sem Vam tudi zato, ker ob tem čutim tisto lepo krščansko povezanost in širino. Res se po obrazih ne poznamo, dobrota je pa gotovo še bistvenejši razpoznavni znak, ki zbliža še tako oddaljena človeška bitja.

Gotovo Vas zanima, kdaj odidem na Madagaskar. Vizo čakam že tri mesece tu v Parizu, pa je še ni. Obljubili so jo za konec decembra ali v začetku januarja. Vilfan Marko se kar veseli, da je še ni, ker bi rad videl, da greva skupaj, pa še fantom tam doli bi s tem prihranili dolgo pot, ki jo navadno opravijo, ko gredo iskat svoje ljudi.

Za božič bom šel pomagat izseljenškemu duhovniku v Köln. Po praznikih bova gotovo z njegovim avtom skočila še malo v Slovenijo. Tako bo prilika, da še enkrat zajamem domašo sapo za dolgi polet.“

Iz Ranomene pa nam je pisal lazarist ROK GAJŠEK koncem novembra:

„Za Markota Vilfana smo zvedeli, da je že prišel v Pariz. Klemen Štolcer je še tudi tam. Za nas bi bilo najbolje, da prideta skupaj. Potem ju gre lahko eden od nas sprejet v Tananarive, in tako bi bilo najmanj potov. Najbolj važno j epač to, da prideta. Z njima se bodo naše vrste – po odhodu nekaterih – spet malo okrepile. Za Vilfana bo dovolj dela.

Tukaj se imamo še kar za silo. Le ljudje se premalo zanimajo za evan-

gelij. Njihovi dnevni problemi jih preveč zavzemajo. Prav gotovo bo pa tudi res, da je vzrok majhnega zanimanja v tem, ker jim ne znamo evangelija približati v prikupni obliki in ker ne živimo dovolj z ljudmi in po evangeliju. Molite zame! Pri nas ni tega, da bi kar cele vasi prosile za evangelizacijo. Ne vem, ali so temu vzrok sedanje razmere v deželi. Kljub temu je menda prav, da sem tukaj. Stalno pa je treba biti pozoren na znamenje časov in ce truditi za bolj pristno krščansko življenje, obenem pa sodelovati, da se domača Cerkev postavi na lastne noge.

V letu 1979 smo si bili postavili nalogo, pomagati kristjanom, da bi redno molili po družinah. Ne vem, koliko smo v tem uspeli. Mislim, da je bil kljub vsemu vsaj majhen premik na bolje. Dalje želimo laike pritegniti k čim večjemu sodelovanju. Končno skrb za domače poklice. Če se ne motim, je trenutno z našega misijonskega področja 8 fantov v malem semenišču. Dva sta letos maturirala in po enoletni preskušnji bi naj šla v bogoslovje; eden je doma iz Ranomene, drugi iz Vangaindrana. Vse te fante Vam priporočam v molitev! In če Bog da, da oba dva vstopita in vztrajata, ju bomo priporočili misijonskim dobrotnikom na Koroškem ali kje drugje tudi v gmotno pomoč. Iz Ranomene in sosednjega Midongyja sta šla letos dva fanta v malo semenišče v Farafangano. Vse to je pač šele začetek. Bog daj, da bi bilo takih mladih fantov še več in da bi vsaj kateri od njih prišel do cilja – duhovništva.“

MOLIMO
DARUJMO
ZA NAŠE MISIJONARJE!

UMRLA JE MATI TREH MISIJONARK

Med slovenskimi misijonarkami so tudi tri sestre Žužek iz Družbe misijonskih zdravstvenih sester: Zdravnica dr. Janja, ki deluje v Etiopiji, zdravnica dr. Terezija v Jemenu in farmacevtka Silva, ki deluje v Ghani. Vsem trem je bila mati gospa Ivana Žužek, ki je poleg treh misijonark dala Cerkvi še eno redovnico in več duhovnikov, poleg drugih sinov.

Ta izredna žena je v februarju 1980 umrla v kraju Ramos Mejía pri Buenos Airesu. Kakor je bila vse življenje trdna, je zadnja leta omagala. V tem času je bila srečna, da so ji stale včasih ob strani, vsaka po nekaj mesecev, tudi njene tri hčerke misijonarke, ko so prihajale na dopust, Ni bilo pa nobene od njih pri njej, ko se je poslovila od tega sveta.

Ko je ležala na mrtvaškem odru, jo je šel kropit tudi urednik našega lista. Naslednje dopoldne se je udeležil pogreba in se ob odprtem grobu v imenu slovenske misijonske akcije blagi pokojnici zahvalil za vse, kar je dala misijonom v svojih treh hčerkah-misijonarkah. Poprosil jo je, naj iz večnosti še naprej sodeluje z njimi in tudi z vso slovensko misijonsko akcijo.

Njenim treh hčerkam-misijonarkam slovenska misijonska akcija, v kolikor jo zastopajo „Katoliški misijoni“, izraža iskreno sožalje ob izgubi drage matere. Misel, da imajo zdaj v njej še vse boljšo pomočnico, naj jih v žalosti tolaži in krepi, da se bodo še naprej tako žrtvovale za božje kraljestvo v svetu, kakor so se že doslej na pobudo in s pomočjo njihove pokojne mame.

Naj Ivanka Žužek počiva v miru! Naj uživa plačilo pri Njem, ki mu je v življenju darovala svoje najdražje!

M I S I J O N S K I   D A R O V I

ZA BARAGOVO IN SLOMŠKOVO BEATIFIKACIJO

Dar „uboge vdove“, 500 pesov.

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Francija v frankih: N. N., Tucquegnieux, 500; za uboge, Maučec Marija, 100; tudi za uboge. Terezija Balažič, 100.

Gorica, po msgr. dr. Humarju, razni: 1,132.500 lir.

Venezuela, po Cirilu Bartolu, v bolivarjih: Rušič Minka, 200; Bartol Ciril, 100; Bartol Ciril, 102.

Kanada, v kanadskih dolarjih: Bibijana Čujec, 200.

Avstralija, v avstr. dolarjih: Maria Zai, 10; K. Čarga, 10.

Argentina, v pesih: Ivan Mehle, 60.000; N. N., 5.000; učenci Slomškove šole, 20.000; N. N., 100.000; družina Loh, 10.000; Vera Perklič, namesto cvetja dragim, 45.000; Marija Makarovič, 20.000; Marija Ostrouška, 10.000; za lačne otroke, Francka Mehle, 10.000; Ana Marinšek, 3.000; družina Lazar, 10.000; Jože Tominc, 4.000; Božnar Pavel, 144.000.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Madagaskar: Za gobavce pri Amandi Potočnik, 1.000 frankov, N. N., Tucquegnieux; za Buhove zvonove, na tomboli v Argentini, 351.500; za isto Kocjančič, 10.000; za isto iz Venezuele, Ilija Lovrenc, 200 bolivarjev, Bartol Ciril, 89 boliv., in Šega Ivan, 100 boliv.; za isto družina Macarol, 10.000 pesov

in Jelenc Kristina, 50.000 pesov, oba iz Argentine; N. N., Avstralija, za go-
bavce pri s. Mrhar, 100 avstr. dolarjev; za Jankota Kosmača, 5 avstr. dolarjev.

Zambija: Za o. Lovra Tomažina, N. N., 10.000 pesov; Stariha Božo, 54.200
pesov.

Indija: N. N., Ramos Mejía, za o. Cukala S.J., 10.000 pesov; za s. Marijo
Sreš, N. N., Luján, 50.000 pesov.

Japonska: O. Vladimiru Kosu, otroška kolonija v Kordobi, Argentina,
130.000 pesov.

Iran: Za s. Cecilijo Rode, N. N., Ramos Mejía, 10.000 pesov.

Vietnam, Majcenu Andreju za begunce: Pahor Justina, 50.000 pesov in
N. N., iz Villa Adelina, 30.000 pesov.

ZA MISIJONE

Jože Rupnik, 3.000 pesov; nabirka na pristavi v Castelarju, Argentina,
ob priliki misijonske tombole, 60.860 pesov; gdč. Marija Urbanija, 100.000
pesov; Francka Lovšin, Kanada, 10 dol. in Mihael Lesnika, Kanada, 10 do-
larjev.

TISKOVNI SKLAD KM

Argentina, v pesih: Marija Malavašič, 10.000; Marijan Amon, 20.000;
Franc Makovec iz Uruguaya, 3.000; Anton Kastelic, 50.000; Leopold Virc,
3.000; N. N., Slovenska vas, 50.000; Jakob Sušnik, 10.000; družina Macarol,
20.000; Fani Jamšek, 20.000.

Venezuela, v bolivarjih, po Cirilu Bartolu: Jakoš Anton, 50; Bartol
Ciril, 70.

Avstralija: K. Čargo, 5 dolarjev.

Kanada, v dolarjih: Ivan Preželj, 50 in Štefan Novak, 20.

ZA MISIJONSKI ZAVOD

Frances Ošaben, ZDA, 10 dol.; Skavtinje iz župnije Brezmadežne v To-
rontu, 100 dol.; g. in ga. Širca, Luján, Argentina, 340.000 pesov; gdč. Marija
Urbanija, 100.000 pesov.

ZA GNIDOVČEVO BEATIFIKACIJO

N. N., USA, 100 dolarjev; Jakob Sušnik, Slov. vas, 10.000 pesov; ga.
Janežič, Slovenska vas, 10.000 pesov.

ZNAMKE ZA MISIJONE

Lisjak Marjan in Alojzij Šonc.

PROSIMO, PREBERITE!

Ponavljamo: Naročnina na KM 1980 je povsod 10 USA
dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah. Letalsko
pošiljanje stane 10 dolarjev več. Tudi vse zaostale naroč-
nine stanejo po 10 dolarjev za en letnik. Priporočamo se
za darove v tiskovni sklad!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Naročnina v letu 1980 in vse za nazaj: 10 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah. Letalsko pošiljanje 10 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloje, Bmé, Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Mannig Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan C.M. 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; Za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Vikringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstrija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Vsem misijonarjem in njih dobrotnikom, vsem naročnikom
in poverjenikom ter bralcem, vsem misijonskim sodelavcem

voščijo

VESELO VELIKO NOČ^v

polno vstajenjskega veselja in Kristusovega miru

KATOLIŠKI MISIJONI Z BARAGOVIM MISIJONIŠČEM!

Veselje novega življenja. . .

Registro de Prop. Int. No. 20221
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612